

SLOVO PRAVDY

1/2011

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 1/2011 Ročník IX

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľ'a 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

„Koľko je mojich nepravostí?“	2
Satanov útok na Evanjelium	3
Všetkým a všade	7
Manželstvo a rodina (9)	8
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (28)	10
Odev veriacich v dnešnom svete	12
Dva stromy	15
Jotamovo podobienstvo (4)	16
Základy (10)	18
Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (2)	20
Elizeovo spoločenstvo (2. Kráľov 2)	22
Vodcovstvo (4)	25
Na moju pamiatku	27

„Koľko je mojich nepravostí?“

Allen Hill

Jobova kniha, najstaršia kniha Biblie, nám poskytuje záznam o mužovi, ktorý dokazuje svoju vernosť Bohu, bezúhonnosť a úctu, keď sa stretáva s ohromnou stratou, osobnou biedou a osamelosťou. Jób je opísaný ako ten, „ktorý sa bojí Boha a chráni sa zlého“, a predsa bol mužom, ktorý si úplne uvedomoval svoju nepravosť – svoj hriech.

O svojom hriechu vedel, že:

to je stav celého ľudstva – týka sa všetkých ľudí na všetkých miestach

človek je pred Bohom poznamenaný hriechom a bude sa z neho zodpovedať pred Ním

hriech oddeľuje človeka od spravodlivého Boha

Vykupiteľ prišiel, aby priniesol obeť za hriech a prostredníctvom Neho môže človek byť ospravedlnený pred Bohom.

Ako teda súvisí tento muž z najstaršej knihy Biblie s tebou dnes? Je pravda, že Boží princíp o našom hriechu a nepravosti a ich vplyve na náš vzťah s Bohom sa nezmenil. Aké princípy platili v Jobových dňoch, také platia aj dnes a budú platiť naveky, ... nezmeniteľné a neodvolateľné princípy, s ktorými je potrebné sa vyrovnáť. Princípy, ktoré Job poznal, sú neskôr opísané v celom Božom Slove.

Apoštol Pavel, veľký evanjelista prvého storočia, píše o všeobecnej pravde týkajúcej sa nášho prirodzeného stavu pred Bohom v liste Rimanom 3:23. Tento text hovorí: „Lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ Celé ľudstvo sa od svojho narodenia nachádza pod znamením hriechu a jeho zlorečenia, ktorým je vina a trest. Ďalej zdôrazňuje, že tento stav nie je dôsledkom slobodnej vôle človeka, ale dedičstvom, ... že je to dôsledok Adamovej neposlušnosti v prvých dňoch ľudských dejín, keď „vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“. Naše hriechy pred Bohom spôsobujú osobnú, večnú zodpovednosť a trest. Prestúpenia nemôžu zostať nepotrestané a „odplata za hriech je smrť“ (Rim. 6:23).

Každý z nás je pred Bohom poznačený pre svoj hriech. Žalmista nám vo svojej modlitbe pri-

pomína, že každá nepravosť, každé zlo, každý priestupok je prinesený pred Boha a pred Jeho pohľadom nie je nič skryté. „Položil si naše nepravosti pred seba, naše tajnosti do svetla svojej tvári.“ (Žalm 90:8) Jasné svetlo Božej prítomnosti osvecuje každý hriech v našich životoch a v našich srdciach bez ohľadu na naše snahy skryť ich. Pred Bohom nie je nič skryté.

V dôsledku našich nepravostí sme vzdialení od Boha a Jeho milosti. Prorok Izaiáš nám hovorí, že „naše nepravosti spravili priehradu medzi vami a medzi vašim Bohom, a vaše hriechy skryli pred vami jeho tvár, aby nepočul.“ (Iz. 59:2). Naše hriechy sú prekážkou medzi nami a Bohom.

Dokonca aj skutky láskavosti a štedrosti, ktoré by sme vykonali, nemôžu nič zmeniť na našom postavení pred svätým Bohom. Izaiáš znovu napísal: „Lebo sme všetci ako nečistí, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho“ (Iz. 64:6). Vstúpte do požehanej pravdy evanjelia. Napriek pozadiu nášho hriechu, nášho prestúpenia a našej viny, prišiel Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, Vykupiteľ z knihy Joba na zem, aby osobne a úplne vyriešil trest za naše nepravosti a priviedol nás späť k Bohu. Prorok Izaiáš píše: „On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše nepravosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho; a jeho sinavicou sme uzdravení.“ (Iz. 53:5).

Križ bol tým pravým miestom pre vyriešenie ľudského hriechu pred Bohom. Práve tam bol Pán Ježiš Kristus, svätý Boží Syn, ranený, zdrtený, trestaný a odsúdený namiesto mňa a teba. Boh mal záľubu v obeti Svojho Syna a vzkriesil Ho z mŕtvych a uviedol Ho späť do neba. Všetci, ktorí vyznajú svoje prestúpenia pred Bohom a prijímú Kristovu obeť ako výkupné za svoju vinu a trest, získajú odpustenie a budú mať pripravené miesto v nebi. Máš už odpustené hriechy?

Božie zasľúbenie hovorí, že ten, kto prijme Krista a Jeho výkupné z trestu za hriech, „na ich hriechy a nepravosti nikdy viacej nespomeniem“ (Žid. 10:17).

Privlastni si Božie konečné riešenie tvojich hriechov. Maj pokoj s Bohom skrze Jeho Syna.

Satanov útok na Evanjelium

Michael Penfold, Bicester

Dôstojný pán Andrew Edwards bol naplnený radosťou, keď v roku 1972 v tábore mladých v Anglicku jeho plačúci šesťročný syn Jonathan „požiadal Ježiša, aby vstúpil do jeho srdca“. O dvadsať rokov neskôr sa mladý Edwards stal šampiónom Olympijských hier, hier Britského spoločenstva, Európy a napokon aj sveta v trojskoku. Na svojom rukáve nosil odznak kresťanstva. Bol hlboko vnútorne presvedčený, že v nedeľu sa nemá pretekať na športových podujatiach, a tak v roku 1991 odišiel zo svetového šampionátu v Tokiu. Do roku 2003, kedy sa Edwards, držiteľ množstva medailí, prestal venovať športu, patril medzi jedného z najvýznamnejších „znovuzrodených

júna 2007 Edwards vyhlásil, že to všetko bol veľký omyl; že jeho obrátenie nebolo ničím iným, len sebaklamom; jeho vnútorný pocit Božej prítomnosti bol iba výmyslom; Biblia už pre neho nebola doslovná pravda a hoci šport opustil ako hlboko presvedčený evanjelikál, teraz je ateistom.

Bol tento veľmi známy prípad radikálnej zmeny iba izolovanou udalosťou, ktorú je možné považovať skôr za výnimku? Sotvaže! Takýto a mnohé iné scenáre, hoci menej dramatické sa odohrávajú desaťtisíckrát ročne po celom svete, kedy mnohí mladí, ale i dospelí opúšťajú „vieru“ svojho detstva a hrnú sa do sveta. Môže za to naša čoraz hriechnejšia a tyranskejšia kultúra, ktorá vyrába viac a viac odpadlých kresťanov? Nie! Tam kde je neustála, svojvoľná a úplne bežná neposlušnosť voči

Božiemu Slovu, nemôže existovať istota spasenia. Biblia hovorí: „Keď povieme, že máme obecenstvo s ním a chodíme vo tme, luháme a nečiníme pravdy.“ (1. Ján 1:6). Pán Ježiš tiež povedal: „Keď vy zostanete v mojom slove, vpravde ste mojimi učeníkmi.“ (Ján 8:31) Základom problému „feno-

mén Edwards“ je, že satan tak úspešne a zvodne porušil zvesť Biblického evanjelia a spôsoby jeho zvestovania, že čoraz viac spôsobuje nepravé, dočasné obrátenia. Ak to povieme otvorene, dnes je zlé to, že medzi evanjelikálnymi spoločenstvami prevláda ľahostajnosť voči zdravému učeniu, kompromisy so svetom a všeobecný nedostatok úcty voči duchovným veciam, pre ktoré nie je veľký počet jeho stúpcov spasených. Sú dôsledkom zriadeného a prekrúteného evanjelia. Môžu byť oklamaní a myslieť si, že prijali Krista ako svojho Spasiteľa, ale ich životy jasne poukazujú na to, že Ho odmietli ako svojho Pána. Hovoria, ale nečinia. Biblia predsa hovorí, že hoci človek vyznáva, že má vieru, ak nemá skutkov, márna je jeho viera (Jak. 2:14,26).

ÚTOK NA SPÔSOB

Satanov útok na evanjelium prichádza hlavne na dvoch úrovniach. Útočí na samotnú zvesť ale i na spôsob jej podávania. Najprv si povieme niečo o tom druhom. Pôvodný spôsob, ktorý Boh určil na rozširovanie evanjelia, je kázanie (Mar. 16:15; Tít. 1:3). Hoci nám experti pre styk s verejnosťou hovoria, že samotné hovorenie je na poslednom mieste, pokiaľ ide o účinnosť, schop-

**Evanjelium sa týka vážnych právd.
Hriechu a spasenia, neba a pekla,
života a smrti.**

kresťanov“ v Británii. Podieľal sa na výrobe filmu o živote apoštola Pavla a tiež aj na príprave nedeľného náboženského programu BBC *Piesne Chvály*. Bol evanjelikálnym „hrdinom“, na čo by mohol byť každý kresťan hrdý. Potom však vyhlásil šokujúcu správu. V rozhovore pre noviny *London Times* 27.

nosť porozumenia a zaujatie poslucháčov, celé Novozákonné zvestovanie evanjelia sa dialo zvestovaním rozumných slov, ktorými bola oslovená uvedomelá myseľ – napriek tomu, že v prvom storočí bola celá grécko-latinská kultúra nasiaknutá dramatickým umením. Ján Krsťiteľ používal spôsob „verejného zvestovania bez iných doplnkov“ (Mat. 3:1), rovnako ako Pán Ježiš (Mat. 4:17), apoštol Mat. (Mat. 10:7), Filip (Skut. 8:5) a Pavel (Skut. 9:20). Pavel nazýva samého seba „verejným hlásateľom – kazateľom“ (1.Tim 2:7; 2.Tim. 1:11). Dnes sa čoraz častejšie stretávame s výzvami na doplnenie kázania – alebo dokonca úplné opustenie kázania – v prospech divadla, komédie, koncertov, filmov, pantomímy, vtipkovania, bábkového divadla a kresťanskej hudby. Biblia sa však jasne pýta: „A ako počujú bez kazateľa?“ – doslovne „bez verejného zvestovania evanjelia.“ (Rim. 10:14).

Na čo sa zameriavame, keď kážeme? Na slabé miesto hriešnika? Na jeho city? Jeho zmysel pre humor? Nie. My cieľime na jeho racionálnu myseľ. Hriešnikov um je vyprázdnený, jeho uvažovanie zatemnené, jeho svedomie otupené (Efež. 4:17–18). Hoci by dramatickým umením mohol byť uchvátený a ovplyvnený, nie je dostatočným a vhodným nástrojom pre evanjelium, pretože:

- *predovšetkým je to zábava*
- *v mysli pozorovateľa je*

úzko spojené s fikciou

- *jej prijatiu prekážajú osobnosti a ich herecké schopnosti*
- *aj v najlepšom prípade môže vyjadriť len minimum skutočných informácií.*

Na rozdiel od toho je potrebné si všimnúť zvrchované kvality priameho zvestovania, kedy je evanjelium verejne a jasne kázané. Tento spôsob zohľadňuje Božiu autoritu. Je to Jeho zvesť, Jeho Slovo, Jeho autorita – a tej nesmie prekážať hudba, herecké umenie, javiskové rekvizity atď.

Poslucháča je potrebné postaviť zoči-voči Bohu a Jeho srdcu. Pri dráme oslovujú herci jeden druhého.

Pri spasení musí byť obvinená racionálna myseľ a svedomie, musí to pre ne byť výzvou. Áno, môžu sa pritom objaviť aj slzy a pohnutie, ale bude to výsledok pôsobenia Slova skrze moc Ducha a nie len city prebudené hudbou alebo drámou.

Takýto tón je správny. Evanjelium sa týka vážnych právd. Hriechu a spasenia, neba a pekla, života a smrti. Len zvestovanie je ten správny spôsob, ktorý je v súlade s duchom tejto správy. V knihe J. Buniana *Cesta Kresťana* videl Kresťan v dome vykladača obraz „veľmi dôstojnej osoby“, ktorej „oči boli pozdvihnuté k nebu, najlepšia kniha v jeho ruke, zákon pravdy napísaný

na jeho perách, svet za jeho chrbtom. Stál akoby prosil ľudí a zlatá koruna na jeho hlave.“ Ach, kiežby aj medzi nami bolo mnoho ľudí podobných tomuto!

Pavel odmietal hovoriť „presviedčajúcimi slovami ľudskej múdrosti“ (1.Kor. 2:1–4). Nikdy by nepoužil podmanivú rétoriku alebo prepracované argumenty, v čom vynikali rečníci jeho doby. O to menej je pravdepodobné, že by pripustil zmiešať kázanie evanjelia s vtipkovaním, drámou, rockovou hudbou a zábavou, ak by žil v dnešnej dobe.

Predtým, ako sa budeme zaoberať útokom satana na zvesť evanjelia, je potrebné pripomenúť niekoľko poznámok.

Prvá: vážne varovanie pred nebezpečenstvom hudby pri evanjelizácii nevyklučuje možnosť spevu duchovných piesní pred a po evanjelizačnom zhromaždení. Slová takýchto piesní, už či spievaných alebo čítaných sú podobne účinné, ako samotná Biblia, a boli často využívané ako prostriedok požehnania pre hriešnikov. Srdečný spoločný spev evanjelizačných piesní nie je žiadnym druhom zábavy a na rozdiel od hudby ho nie je možné zneužiť.

Druhá: Čo s tými, ktorí sa pýtajú: „Ste proti dráme preto, že to nie je „zvestovanie“, a predsa súhlasíte s traktátami, plagátami, internetovými stránkami a osobnými rozho-

vormi. Ani to nie je „zvestovanie“, tak aký je v tom potom rozdiel?“ Rozdiel je v tom, že traktáty, plagáty a internetové stránky využívajú slová a osloviajú racionálnu myseľ hriešnika. Je to teda dokonale prijateľná „podskupina“ zvestovania, zatiaľ čo dráma a rockové koncerty predstavujú úplne iný druh komunikácie. Ide o úplne nevhodný nosič evanjelia nášho Pána Ježiša Krista, ktorý je navyše beznádejne neúčinný na vytvorenie presvedčenia a obrátenie srdc hriešnikov.

ÚTOK NA ZVEŠŤ

Nezostáva však len pri útokoch na božský spôsob rozširovania evanjelia. Aj samotná zvešť trpí prudkým ničivým útokom satana. Bežné hlásanie evanjelia, ktoré je dnes možné počuť v mnohých spoločenských, nesiahajú do väčšej hĺbky ako toto:

„Boh má predivný plán pre tvoj život a chce aby si bol osobne naplnený a uspokojený. Tvoje pocity prázdnoty, osamelosti, a nízkej sebaúcty zmiznú, keď povieš „ľutujem“ svoje hriechy a oddáš svoj život Ježišovi. Pre Boha máš význam, preto zaplatil Ježiš za tvoje hriechy na kríži. Vyskúšal si už všeličo, prečo Mu nemôžeš dať možnosť a skúsiť i Ježiša? Jediné, čo musíš urobiť, je požiadať Ježiša, aby bol tvojím Spasiteľom. Prečo by si nemohol zopakovať túto modlitbu po mne...?“

Čo je na tejto zvesti zlé? Apeluje na potreby prirodzeného človeka, ktoré on vníma ako svoj nedostatok. No problém hriešnika nie je nedostatok šťastia, ale nedostatok spravodlivosti. Nemá len zlomený život – je vinný pred Bohom. To je oblasť, v ktorej je potrebné vykonať najviac práce.

Naše kázanie má mať za cieľ pohnúť svedomím hriešnika, dôkladne ho prebudiť, aby videl, že neurobil len niekoľko chýb alebo spáchal niekoľko hriechov; ale že je od prirodzenosti hriešnikom, má v sebe nevyliciteľne porušený zdroj zla, ktorý spôsobuje, že aj jeho najlepšie pohnútky sú pred Bohom len ako staré handry. Predtým, ako sa hriešnik zdôverí Kristovi, musí byť privedený k tomu, čo Robert Murray McCheyne pomenoval „správnym pocitom hrôzy jeho hriechu proti Bohu.“ Je celkom možné, že nekončne zlé a prevrátené srdce človeka túži po záchrane z pekla (prirodzený inštinkt sebazáchovy) a zároveň je úplne nechotné urobiť niečo pre záchranu pred hriechom. Preto je potrebné pokánie.

Pavel uzatvára tri roky svojho kázania v Efeze jednou vetou: „pokánie k Bohu a viera v nášho Pána Ježiša Krista.“ (Sk. 20:21) Keď spätne hľadí na celý svoj život, vyhlasuje,

že kázal, aby ľudia „činili pokánie a obrátili sa k Bohu.“ (Sk. 26:20). Pamätajte na to, že ten istý Spasiteľ, ktorý povedal: „Verte alebo zahyniete“ (Jána 3:16) tiež povedal: „Činite pokánie lebo zahyniete.“ (Luk. 13:3). Evanjelium, ktoré vyžaduje pokánie, je jediným evanjeliom, ktoré je v súlade s Božím Slovom. Iné evanjelium Svätý Duch nepotvrzuje mocou.

Nie len, že je moderná zvešť evanjelia vyjadrovaná „hriešnikovi priateľskými slovami“, ale navyše ho pozývajú ku Kristovi takým spôsobom, ktorý nie je v súlade s Písmom. Uvediem príklad: mnohí moderní kazatelia vysvetľujú pozvanie ku Kristovi len ako telesný čin. Zvyčajné zdvihnutie ruky, opakovanie modlitby, alebo vystúpenie dopredu sa v evanjelikálnych kruhoch natoľ-

Evanjelium, ktoré vyžaduje pokánie, je jediným evanjeliom, ktoré je v súlade s Božím Slovom.

ko zakorenilo, že na základe toho väčšina ľudí verí v dostatočnosť tohto úprimne vykonaného telesného skutku a nie je teda potrebné robiť už nič iné, len povedať: „Gratulujeme a vítame vás v Božej rodine.“ Iní ešte ľstivejšie tvrdia, že ku Kristovi je možné prísť len na základe rozumového uvažovania. „Veríš, že sa Ježiš narodil z panny, žil bezhriechy život a zomrel na tvojom mieste? Si

spasený.“ V Biblii však nie je nikde spomenutá taká viera, ktorá by za základ spasenia vyžadovala len súhlas so skutočnosťami evanjelia v mysli človeka.

Agripa veril všetkému čo hovorili proroci, ale nikdy nebol spasený. Iní považujú spasenie len za druh mystic-

*„Hospodine,
tvoje slovo stojí na veky
na nebesiach.“
(Žalm 119:89)*

Chcete byť moderní? Byť moderný znamená žiť v tejto dobe. Populárna hudba sa neprestajne mení. Piesne spred 50 rokov už dnes nie sú populárne. Štýl odievania sa neprestajne mení, preto si ľudia neustále kupujú nové odevy. Aj kritériá na posudzovanie morálky sa za posledných 50 rokov ohromne zmenili. No cirkev nie je určená pre zmeny. Je vyzvaná, aby bola pevnou a stálou skalou v mori zmien. Biblia sa nemení. Božie rady zborom sa nezmenili. Jeho absolútna pravda sa nezmenila. Hriech je ešte stále hriechom. Dajte pozor, aby ste neboli zvedení súčasnými myšlienkami. Držte sa Božieho Slova, aby bol Váš život stabilný.

kého zážitku, pri ktorom hriešnici vnímajú pocit svetla, tepla alebo ešte horšie, hovorenie jazykmi. O tých, ktorí prišli k Pánovi Ježišovi je napísané, že počuli a boli vyučení od Otca a nie, že zažili akýsi senzačný pocit (Jána 6:45). Spasenie zahŕňa uposlúchnutie „druhu náuky“ (Rim. 6:17). Medzi ďalších patria takí ľudia, ktorí znižujú spasenie na úroveň činu vôle, jednoduché „rozhodnutie“. Isteže sa museli všetci, ktorí prichádzajú ku Kristovi rozhodnúť. Ak by však išlo iba o rozhodnutie, či sa niekto „stane kresťanom“, čo môže neskôr zabrániť tomu, že si to neskôr rozmyslí, práve tak, ako to urobil aj Jonathan Edwards?

Čo je teda pravé evanjelium? Je to vážne nebeské ultimátum zvestované hriešnikovi, aby urobil pokánie. Zároveň je spojené s veľkým a milostivým pozvaním prísť ku Kristovi, jedinému Spasiteľovi hriešnika. Hoci Boh odsudzuje hriešnika pre to čím je, v Kristovom diele pripravil základ, na ktorom môže hriešnikovi odpustiť to, čo vykonal. Ktokoľvek chce, môže prísť a spočinúť na dostatočnosti tejto osoby (Kristovi) a Jeho diele, na (ukrižovanom) Pánovi Ježišovi.

K tomu je potrebné opustiť predchádzajúcu nádej v samého seba a svoje skutky, zavrhnúť svojvôľu a náklonnosť k svetu. Takto sa môže hriešnik, ktorý činí pokánie, v dôvere spoľahnúť vo veci spa-

senia na požehnaného, vzkrieseného Muža Golgoty a zistiť, že On je svetlom pre jeho tmu, očistenie jeho nečistoty, úľava od jeho bremena a odpočinok v jeho zmätku.

V tej chvíli, keď sa hriešnik zdôverí Kristovi, prechádza zo smrti do života, dostáva život a už nikdy viac nebude taký, aký bol predtým. Dôkaz skutočnosti diela ospravedlnenia v duši je potom viditeľný v posvätenom živote. Tie dve spolu úzko súvisiace veci sa nesmú nikdy rozdeľovať. Preto po 5. kapitole listu Rimanom nasleduje hneď bez prestávky 6. kapitola. Po ospravedlnení vždy a neustále nasleduje posvätenie, tak ako po noci nasleduje deň. Nepochybne presne toto mal na mysli starý puritán John Owen, keď spomínal na čas dlhej služby svojho života, a zaznamenal to, čo považoval za dve najväčšie chyby, ktoré ľudia robia v otázke spasenia. Prvá: ľudia si myslia, že sa môžu dostať do neba bez znovuzrodenia a druhá: myslia si, že sa znovuzrodili bez toho, aby túto skutočnosť potvrdzoval aj ich život. Biblia hovorí, že cieľom života človeka, ktorý sa narodil z Boha, nie je konanie hriechu (1.Jána 3:9-10).

Kiežby nám Pán vložil do srdca túžbu vrátiť sa k zvestovaniu Biblického evanjelia, kázať ho v moci Svätého Ducha a vidieť pravé výsledky, ktoré obstoja skúške v súčasnej dobe, i vo večnosti!

Všetkým a všade

Peter Ramsay

Rozmýšľali ste už niekedy o Kristovom diele na kríži a jeho dosahu? Zomrel pre všetkých, alebo len pre niektorých? Bola Jeho drahocenná krv vyliata pre všetkých, alebo len pre tých, ktorí veria? Jedná Boh len s niektorými jednotlivcami a ostatných necháva zahynúť?

Možno sa vás niekto snažil presvedčiť, že spasení môžu byť len tí, za ktorých Kristus zomrel. V skutočnosti to niektorí kresťania hovoria aj na svojich modlitbách: „Prosíme Pane, spas tých, za ktorých Kristus zomrel.“ To je trochu zvláštna modlitba, čo povieť?

Apoštol Pavel dôrazne a jednoznačne hovorí ľuďom v Aténach, že „Boh zvestuje všetkým všade, aby činili pokánie.“ (Skut. 17:30). Boh zvestuje každému a všade, aby činil pokánie. Pán Ježiš prikázal Svojim učeníkom, aby išli po celom svete a kázali evanjelium každému človekovi na tejto planéte, bez výnimky. Každéj osobe? Nebola by to krutá a výsmešná zvesť, ak by sme ju mali každému zvestovať, ale iba niektorí z nich by boli Bohom vyvolení k tomu, aby boli zahrnutí do výhod dobrej zvesti?! Znížil by sa Boh na úroveň takého podvodu a s despotickou záľubou by s človekom hral takúto nespravodlivú hru a pokúšal ich najprv dobrou zvesťou, aby im potom pred tvárou pribuchol dvere?

Keď si čítate Evanjelium Jána 3:16, myslíte si, že je tam drobným písmom vytlačené niečo, o čom si Boh myslí, že si to ľudia neprečítajú – poznámka k slovu „nikto“ v strede verša, ktorá by obmedzila Božie pozvanie len na niektorých vybraných? Čo potom môže znamenať 1. Jána 2:2 ak by to nemalo zna-

menat', že Kristova smrť uspokojila Boha nielen v otázke našich hriechov, ale aj hriechov každého človeka všade na svete? Kristus bol dostatočnou obeťou za hriechy celého sveta.

Božie Slovo jasne hovorí, že Boh náš Spasiteľ chce, aby všetci boli spasení. To je túžba Jeho srdca (1.Tim. 2:6). Keď Kristus zomrel, dal sám Seba ako náhradné výkupne za každú jednotlivú osobu ľudského rodu – bez výnimky. On zaplatil plnú cenu za všetkých (1.Tim. 2:6).

Kristus nezomrel len za niektorých vybraných ľudí, ani Boží Duch nepovoľáva ku spaseniu iba zvolený počet. Pozvanie je platné pre všetkých a Boh teraz zvestuje všetkým a všade, aby činili pokánie. Boh nie je autorom kalvinizmu – toto učenie vymyslel John Calvin a jeho stúpenci. Spoločnime sa na Božie Slovo a chváľme Ho za úplné a voľne prístupné spasenie v Kristovi pre každého a všade.

*„Počul som tvoj hlas v raji... a preto som sa skryl.“
(1.Moj. 3:10)*

„A vraveli vrchom a skalám: Padnite na nás a prikryte nás...pred hnevom Baránka.“ (Zjav. 6:16)

„A každý bude ako skrýša pred vetrom, ako tôňa ozrutnej skaly vo vyprahnutej zemi.“ (Iz. 32:2)

Dejiny človeka sú poznačené skrývaním sa pred Bohom. V 1. knihe Mojžišovej sa človek skryl preto, že zhrešil. V Zjavení Jána sa bude skrývať pred Božím hnevom na hriech. Ale prorok Izaiáš hovorí, že Boh pripravil skrýšu v človekovi Ježišovi Kristovi. Na základe svojej vlastnej 66-ročnej skúsenosti môžem potvrdiť, že tento úkryt je bezpečný a istý. Chcel by som povzbudiť aj Teba, milý čitateľ, aby si prišiel vierou k Pánovi Ježišovi a aj Ty mohol zakúšať tú istú skrýšu.

Manželstvo a rodina (9)

POHLAD NA RODINNÝ ŽIVOT V POZEMSKOM DOME PÁNA JEŽIŠA

Andrew Ussher

Písma pozoruhodne mlčí o zážitkoch Pána Ježiša z detstva. Boží Duch poskytuje našej hlbokaj zvedavosti iba málo výživy pokiaľ ide o otázku rodinného života v tom malom dedinskom dome v Nazarete. V skutočnosti máme len málo dôvodov veriť, že domáci život v Jozefovej a Máriinej rodine bol neobyčajný alebo mimoriadny. Pánovo počatie bolo nadprirodzené a zázračné, ale zdá sa, že Jeho detstvo bolo úplne nenápadné a relatívne bežné. Slová v ev. Lukáša 2:41–52 nám poskytujú zriedkavý pohľad na jednu udalosť v pozemskej rodine Pána Ježiša, ktorá obsahuje niekoľko lekcii poučných aj pre nás, a je potrebné, aby sme o nich pozorne uvažovali.

PESTOVANIE DOBRÝCH RODINNÝCH ZVYKOV

Jozef a Mária museli počas výchovy v rodine čeliť rovnakým tlakom, ako my. Nebol to pre nich ľahký začiatok manželstva a rodinného života – v skutočnosti si aj po dvanástich rokoch niektorí ľudia z ich okolia posmešne šepkali o okolnostiach súvisiacich s narodením ich prvorodeného syna. Dennodne museli prekonávať nástrahy každodenného života, lebo Jozef ťažko pracoval ako tesár, aby

mohol zaopatríť svoju rodinu a Mária sa neprestajne starala o domácnosť, a konala namáhavé a neustále sa opakujúce práce, s ktorými sa každodenne stretáva každá ťažko pracujúca matka. Podobne ako mnohí z nás, pravdepodobne mali dom, v ktorom bolo množstvo napätia, stresu, súrodeneckej rivality a mnohých iných prekážok a rozptýlení.

Lukáš nám starostlivo poukazuje na to, že aj v takýchto ťažkých podmienkach si Jozef a Mária vedeli stanoviť jasné duchovné priority a pestovali isté zaužívané postupy pre duchovné dobro svojej rodiny. Lukáš hovorí, že „Jeho rodičia chodievali každého roku na veľkonočný sviatok hore do Jeruzalema“ (Luk. 2:41). Som presvedčený, že počas tých dvanástich rokov sa im určite neraz postavili do cesty skutočnosti, ktoré sa im snažili zabrániť v ceste do Jeruzalema. Možno práve v tom čase ochoreli ich deti. V iné roky mohli snád' prísť objednávky na tesárske práce s požiadavkou na presne určený čas dokončenia. Pri iných príležitostiach ich zase mohli vábiť myšlienky radšej stráviť nejaký voľný čas s rodinou, namiesto podniknutia dlhšej cesty kvôli ďalšiemu opakujúcemu sa sviatku. No

Svätý Duch pozorne zaznamenáva, že išli každý rok – nie len v niektorých rokoch, ani nie vo väčšine rokov – každý rok! Bol to dom, v ktorom mali rodičia spoločný duchovný pohľad a priority. Nič pre nich nebolo dôležitejšie, ako túžba byť tam, kde je prítomný Hospodin a kde sa zhromažďuje Boží ľud.

Ako je to vo vašom rodinnom živote? Sú zhromaždenia miestneho zboru najvyššou prioritou pre nás a naše deti? Sme my a naša rodina pravidelnými návštevníkmi konferencií vo vašom okolí? Točia sa naše všetky ostatné rodinné aktivity okolo týchto prvoradých záväzkov? Ak by mal niekto vysloviť názor na náš rodinný život, mohol by pravdivo povedať: „Oni sú vždy v zhromaždení miestneho zboru“ alebo „táto rodina číta a modlí sa spolu každý deň“? Alebo je žiaľ možné, že každodenné úlohy, rekreačné aktivity, spoločenské záväzky alebo vzdelávacie záujmy prevýšili svojou dôležitosťou náš duchovný rodinný život, a preto sme duchovné aktivity odložili nabok ako vedľajšie, občasné a nedôležité?

Zvyk sa obyčajne nevytvorí za jednu noc – predstavuje opakujúci sa vzor chovania, ktoré býva natoľko zakorenené,

že sa stáva takmer nezávislým na našej vôli. Zvyky hrajú veľkú úlohu pri utváraní hodnôt. Zlé zvyky môžu mať neopísateľne zhubné dôsledky – ale dobré rodinné zvyky môžu mať hlboký vplyv na utváranie perspektív, hodnôt a priorít detí, ktoré vychovávame v našich domácnostiach. Kiežby sme sa aj my ako rodičia naučili toto vzácne ponaučenie z pozemskej rodiny Pána Ježiša a budovali náš rodinný život okolo opakujúcich sa, rozhodných, konštruktívnych duchovných aktivít! Ak to tak budeme robiť, poskytneme našim deťom, ktoré vychovávame pre Pána, neoceniteľné ponaučenia.

JEDNANIE S RODIČMI, KTORÍ NEROZUMEJÚ SVOJIM DEŤOM

Občas sa mladí ľudia, ktorí vyrastajú vo veriacej rodine, stretnú s veľkým sklamaním, pretože sa im zdá, že im rodičia jednoducho nerozumejú. Dostanú sa do situácie, kedy sú presvedčení, že majú pravdu, ale ich rodičia „to nepochopili“ a nútia ich sledovať iný cieľ napriek tomu, že sú presvedčení o tom, že pravda je na ich

strane, aj keď to tak v skutočnosti nie je. Čo majú robiť?

Pravda je, že v mnohých prípadoch je pravdepodobné, že rodičia môžu mať, a v skutočnosti aj majú väčší prehľad v takýchto situáciách ako majú deti a môžu mať vlastne pravdu – teda presný opak toho, čo si deti myslia. Ale napriek tomu – táto udalosť z detstva Pána Ježiša nám poskytuje vzácne ponaučenie ako sa máme zachovať voči našim rodičom aj vtedy, keď si nemyslíme, že majú pravdu. Ak vôbec niekedy nastala taká situácia, kedy dieťa vedelo viac ako jeho rodičia, tak to bola práve táto. Pán Ježiš vedel, „že musí byť vo veciach svojho otca“ (v.49) a bol úprimne prekvapený, keď ho

Jozef a Mária s takou úzkosťou hľadali (v.48). Záznam tejto udalosti však hovorí, že napriek tomu, že to všetko vedel „odišiel s nimi dolu a prišiel do Nazareta a poddával sa im.“

Jeho poddanosť – podriadenosť rodičom nebola spôsobená tým, že by mali pravdu, ale tým, že boli Jeho rodičmi.

Boží štandard vyžaduje, aby deti poslúchali svojich rodičov a vážili si ich Bohom poskytnutú autoritu. Pán Ježiš vo svojej dokonalej ľudskosti dokonale naplnil túto spravodlivú požiadavku.

Premýšľajte nad svojim vzťahom k rodičom a spolužitím s nimi. Keď sa im podriadíte (aj vtedy keď ste presvedčení, že pravdu máte vy a nie oni), podriadujete sa vlastne Pánovi a ľúbite sa Jemu. Keď ste spurní voči nim, v skutočnosti sa búrite voči Bohu. Tu nejde o súťaž, aby sa videlo kto má v

Jeho poddanosť – podriadenosť rodičom nebola spôsobená tým, že by mali pravdu, ale tým, že boli Jeho rodičmi.

danej situácii pravdu a kto nie; toto je božský princíp podriadenosti. Bez ohľadu na to, či si myslíte, že mnoho viete, pamätajte, že Pán Ježiš vedel všetko, a predsa, keď prišlo k takejto situácii s Jozefom a Máriou, Jeho pozemským otcom a matkou, „odišiel s nimi“ a „poddával sa im“.

„A bývalo tak, že keď dookola obišli dni hostiny, posielal Job a posväcoval ich a vs-távajúc skoro ráno obetoval zápalné obeti podľa počtu všetkých ich. Lebo hovorieval Job: Možno, že zhrešili moji synovia a zlorečili Bohu vo svojom srdci. Tak to robieval Job po všetky tie dni.“

(Job 1:5)

Otcovia, vy ste patriarchálni vodcovia svojich rodín a máte pôsobiť ako kňazi svojich detí, denne sa modliť za nich a žiť pred nimi Krista. Kiežby vám dal Boh múdrosť, aby ste boli takými otcami, akými si vás Boh praje mať!

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (28)

John Riddle, Cheshunt

„BUDEŠ... NEBUDEŠ“

(Prečítajte si kapitolu 22)

22.–25. kapitola 5. knihy Mojžišovej sa zaoberá širokým rozsahom situácií, s ktorým sa Boží ľud môže stretnúť v jeho v každodennom živote a konaní. Rozmanitosť týchto kapitol spôsobuje, že je ťažké sledovať jednu tému. Napriek tomu môžeme súhlasiť s poznámkou Raymonda Browna, že predmetom všetkých sú „dobří susedia“. Kapitoly, ktorými sa zaoberáme, obsahujú rôznorodé predmety, ktoré môžeme zhrnúť nasledovne:

1. ochrana majetku (v.1–4)
2. náležitý odev (v.5)
3. ochrana vtákov (v.6–7)
4. predchádzanie nehodám (v.8)
5. zákaz miešania sa (v.9–12)
6. čistota vo vzťahoch.

Posledný z týchto predmetov si zasluhuje osobitnú úvahu a keď Pán dá, budeme sa ním zaoberať v nasledujúcej úvahe.

Stojí za to zdôrazniť, že „ustanovenia a sudy“, ktoré Boží ľud mal „ostríhať“ a činiť v zemi“ (5.Moj. 12:1), majú byť skúmané z pohľadu 1. Korintianom 9:8–10, „Lebo v zákone Mojžišovom je napísané: Nezaviažeš mlátiacemu volovi ústa. Či sa Boh stará o voly? A či to dokonca hovorí pre nás? **Lebo pre nás je napísané:** Že oráč je povinný orať v nádeji, a ten, kto mláti, má na svojej nádeji mať podiel v nádeji.“ Preto sa môžeme obrátiť k týmto kapitolám s dôverou, že Boh má na mysli ponaučenia pre nás.

1) OCHRANA MAJETKU (v.1–4)

Tieto verše, kde sa slovo „tvoj brat“ alebo „tvoji bratia“ zjavuje šesťkrát, potvrdzujú sku-

točnosť, „aby sa údy navzájom rovnako starali o seba“ (1.Kor. 12:25). V súvislosti s tým je potrebné si všimnúť nasledovné:

i) Nemali byť bez záujmu (v.1). „Keby si videl blúdiť vola svojho brata alebo jeho dobytča, neskryješ sa pred nimi, ale doista ich dovedieš späť svojmu bratovi.“ Tieto rady idú ďalej ako samotné ôsme prikázanie „neukradneš“, bez ohľadu na to, či ide o krádež v obyčajnom zmysle slova, alebo o krádež s výhovorkou: „kto si našiel, nech si to ponechá“. Poukazujú na to, že je úplne zlé „pozerat' sa iným smerom“, keď sú ohrozené záujmy brata. Slová „neskryješ sa pred nimi“, alebo im podobné sa zjavujú v týchto veršoch tri razy. Ak sa niektorý veriaci človek dostane do ťažkostí, je veľmi ľahké povedať: „Ja s tým nič nemám“. Väčšine z nás sa strata vola alebo dobytčata nikdy nestane, lebo ich nemáme, ale mnohí z Pánovho ľudu stratili svoju prácu alebo svoje zdravie, či sa ocitli v iných ťažkých okolnostiach. Na niektorých častiach sveta stratili veriaci všetko. Nový Zákon má čo povedať aj o tomto: „A keby brat alebo sestra boli nahí a nemali by denného pokrmu, a keby im niekto z vás povedal: Id'te v pokoji, zohrejte sa a najedzte sa, a keby ste im nedali toho, čo je potrebné telu, čo to osoží?“ (Jakub 2:15–16, porovnaj aj 1. Jána 3:17–18). Nakol'ko sa my o to skutočne staráme?

ii) Nemali sa vyhovárať na vzdialenosť (v.2). „A keby tvoj brat nebol blízko teba, a neznal by si ho, dovedieš ho do svojho domu, a bude u teba, dokiaľ ho nebude hľadať tvoj brat, a vrátiš mu ho.“ Tu nie sú žiadne hranice. My však sme veľmi šikovní v určovaní hraníc! Aj v samotnom zbore! Aj keď nezabúdame na veriacich, ktorí nie sú blízko, je veľmi pravdepodobné, že aj medzi nami sú takí veriaci „v obecnstve“ (ako zvykneme bežne hovoriť), ktorí nám nie

sú „blízki“, a pritom ich ani dobre „nepoznáme“. Inými slovami je možné povedať, že nie sú údmi nášho úzkeho kruhu (áno máme takých), ale v každom prípade (hovoríme), že sú „na okraji“ zborového života. Nakoľko sa skutočne staráme o svojho brata (používame slová našej kapitoly) v takýchto okolnostiach, keď sú jeho záujmy ohrozené? Bolo by možné zbaviť sa ho a povedať: „možno by sa to nebolo stalo, keby sa viac podieľal na živote v zbere“, alebo: „on bol vždy neznesiteľným bratom“. To aj môže byť pravda, ale je náš postoj správny?

iii) Nemali robiť rozdiel (v.3). „Tak učiníš s jeho oslom a tak učiníš aj s jeho rúchom, tak učiníš s každou stratenou vecou svojho brata, ktorá by sa mu stratila, keď ju nájdeš; nebudeš sa môcť ukryť.“ Boží ľud si mal preukazovať vzájomnú starostlivosť. Takáto pozornosť mala ísť až do podrobností. Práve takými malými skutkami láskavosti a všímavosti môže byť obohatené obecnstvo a zohriate srdcia. Máme sa „rozne-covať k láske a k dobrým skutkom“ (Žid. 10:24). Nemá to byť len povrchný záujem v našom vzťahu k spoluveriacim.

iv) Nemali odmietat' pomoc (v.4). „Neuvidíš svojho bratovho osla alebo jeho vola padlých ležať na ceste, aby si sa ukryl pred nimi; doista ich pozdvihneš s ním.“ Dnes by sme to mohli pomenovať „pomoc vedľa cesty“. Brat je v ťažkostiach a potrebuje malú pomoc. Máme byť: „súcitní, milujúci bratstvo, lútosťiví a dobromyseľní“ (1.Pet. 3:8). Ak veriaci povedia: „môj neveriaci sused má väčší záujem o mňa ako môj zbor“, je to prejav chudoby medzi Božím ľudom. Ak je potrebné poskytnúť pomoc, podniknime kroky, aby sa o nás nikdy nemuselo povedať „obišiel druhou stranou“ (Luk. 10:31).

2) NÁLEŽITÝ ODEV (v.5)

„Nebude na žene ničoho toho čo patrí mužovi, ani si muž neoblečie rúcha ženy, lebo ohavnosťou je Hospodinovi, tvojmu Bohu každý, kto to robí.“ Aj keď C. A. Coates v súvislosti s týmto

úplne správne poznamenáva, že „je nevhodné, aby brat v zbere mlčal, rovnako ako aby tam sestra hovorila“, predsa sa nemôžeme vyhnúť doslovnému významu tohto verša. Je potrebné povedať, že hoci je tento predmet odporný a neprijateľný pre čisté mysle, tento vážny zákaz jasne hovorí o transvestitulite (sexuálna úchylka, ktorá sa prejavuje túžbou žiť takým spôsobom, ako opačné pohlavie). Táto úchylka „sa bežne vyskytovala práve na tom území, ktoré mal Izrael zdediť. Spomenutý zákaz je výstrahou pre hebrejský ľud, aby sa nestotožňoval s ponižujúcim sexuálnym a homosexuálnym životom kananejcov.“ (Raymond Brown)

Keď už boli povedané predchádzajúce slová, je vhodné povedať aj to, že Pánov ľud by mal ochotne poznávať a zachovávať rozdielne krásne črty poskytnuté pri stvorení „mužovi“ a „žene“. Pisateľ je presvedčený, že tieto Bohom poskytnuté rozdiely by mali ovplyvňovať okrem iných vecí aj odievanie Jeho ľudu. Pisateľ tiež zastáva názor, že tieto rozdiely sa majú udržiavať vždy a stále, nielen počas zborových zhromaždení.

3) OCHRANA VTÁKOV (v.6-7)

Nie je ľahké vysvetliť, prečo je toto ustanovenie týkajúce sa ochrany vtákov zahrnuté práve medzi ostatné prikázania na tomto mieste, ale niet pochybnosti o jeho sile. Príkazy „nebudeš“ (nevezmeš)... a „budeš“ (vezmeš) sa na tomto mieste používajú omnoho viac, ako kdekolvek inde v tejto kapitole. Boh očakával od Svojho ľudu, že sa bude starať o vtáctvo ako aj o zablúdeného vola alebo ovcu. Keďže je „zem Pánova a jej plnosť taktiež“, človek „nemá právo plieniť Božie vlastníctvo“ (Raymond Brown). Už sme spomenuli, že hoci sa vajcia i mláďatá mohli použiť na prípravu pokrmu (možno z dôvodu veľkého hladu), dospelý vták – matka sa musel chrániť, aby život vtákov mohol pokračovať. Slová, „aby ti bolo dobre, a aby si predĺžil svoje dni“ by mohli byť výstrahou pred zničením života, pretože v tom prípade ak muž a žena zničia život vo svojom okolí, nakoniec uškodia najviac sami sebe.

Odev veriacich v dnešnom svete

Michael Browne, Bath

Medzi najčastejšie používanú výhovorku patria slová, že odev nie je najdôležitejšou vecou, keď ideme do zhromaždenia Božieho zboru. Niektorí ľudia hovoria, že Boh neskúma vonkajší zjav, ale vnútorný stav a úprimnosť srdca. Za toto tvrdenie sa zvyčajne skrývajú tí, ktorí nosia ležérny, často neporiadny a nežehlený (mladí muži) odev! Je to však neopodstatnený argument, ktorým sa chce ospravedlniť (a) túžba byť nedbalý a neporiadny v odievaní pre neochotu alebo pohodlnosť obliecť si spoločenský odev, (b) ospravedlniť svetský a moderný štýl obliekania (mladé ženy), ktorý sa často stáva neslušný, ba až nehanebný alebo veľmi rozporuplný, (c) úmyselne opovrhovať všeobecne prijímanými normami, pohoršiť iných a prejaviť ducha vzbury v tom,

Boh vo Svojom Slove jednoznačne hovorí veriacim ľuďom, čo presne očakáva od nich v otázke ich odievania.

že nikto iný (zvlášť nie starší veriaci) im nemá právo hovoriť ako sa majú odievať. Je pravda, že takéto chovanie môže prameniť aj zo strachu z posmechu vrstovníkov, ak by sa objavili v zhromaždení a prijali by upravený alebo spoločenský spôsob odievania.

V prvom rade je potrebné povedať, že odev je dôležitý a Boh sa stará, aby zdôraznil dôležitosť odevu vo Svojom Slove. Jednoznačne hovorí veriacim ľuďom vyznávajúcim Jeho meno, čo presne očakáva od nich v otázke ich odievania (1.Tim. 2) a to predovšetkým pokiaľ ide o odievanie žien: „Tak isto aj ženy, v rúchu zdobnom a slušnom ozdobovať sa so stydlivosťou a rozumnosťou (diskrétno), nie zápletami a zlatom alebo perlami alebo drahým rúchom, ale to, čo sluší ženám, ktoré priznávajú sa k Bohu sľubujú bohabojnosť, dobrými skutkami.“ (1.Tim. 2:9–10).

„Ženy priznávajúce sa k Bohu“!

Pavel, vedený Svätým Duchom, takto opisuje ženy, ktoré oslovuje. Ak platí tento opis aj pre sestry v dnešných

zboroch, vtedy by sa mali tieto sestry odievať takým spôsobom, ktorý je v súlade s ich čistým a svätým postavením. Sú to naozaj „ženy priznávajúce sa k Bohu“, a preto sa od nich očakáva Boží štandard, predovšetkým pokiaľ ide o ich odievanie. Bolo by to pre nich zdravé cvičenie, ak by sa pri obliekaní pred zhromaždením pýtali samé seba: „Je tento odev,

ktorý si dnes chcem obliecť v súlade s bohabojnosťou, ktorú vyznávam skrze svoju vieru v Pána Ježiša Krista? Budú spoluveriaci vidieť odraz mojej bohabojnosti a úprimnej túžby ľúbiť sa Pánovi prostredníctvom odevu, ktorým som odiate?“ A „zmenila by som alebo inak usporiadala niektorú časť môjho odevu, ak by som vedela, že sa stretnem s Pánom Ježišom tvárou v tvár?“ V skutočnosti je to naozaj tak, že sa ukazujeme pred Pánom kedykoľvek prídeme do zhromaždenia zboru ako povedal: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“ (Mat. 18:20). On je tam, viera sa tej skutočnosti drží, a tak sa odievajme a chovajme v súlade s týmto predivným zaslúbením.

Slušný a náležitý odev.

Svätý Duch kladie na tomto mieste dôraz na „skromnosť“ ženského odevu i na to, čo majú veriace ženy nosiť, aby bol ich odev slušný a vhodný pre Božie oko v Jeho svätom dome. Žena sa má pri svojom obliekaní riadiť všeobecne prijímanými spoločenskými štandardami, nie šokujúcim a odhaľujúcim umením, ale odevom, ktorý je prejavom jej hanblivosti a ženskej slušnosti. Dôvodom, prečo sa majú odievať skromne je to, že ženský

odev môže zamerať pozornosť jej okolia na tie časti tela, ktoré v opačnom pohlaví prebúdajú vášne! Uvediem príklad: aj keď viaceré osobnosti známe z dámskych populárnych médií posúvajú líniu ich výstrihu smerom dole, neznamená to, že by aj sestry v Božom zbore mali robiť to isté a vystavovať svoje telá pohľadom viac ako je to slušné a priťahovať prehnanú pozornosť na svoju ženskosť. Žiaľ, to všetko sa naozaj deje, sledujú sa svetské normy až do takej miery, že je to škandalózne. Móda bezbožného systému sveta diktuje štandardy odievania v Božom zbore. Ďalším príkladom toho je aj opakovaná tendencia k znižovaniu pásu sukien až natoľko, kým nie je trup ženy nahý a sukňa zavesená len na polovici jej bedier. Je to neuveriteľne šokujúca neslušnosť. Napriek tomu je to možné v niektorých Božích zboroch vidieť aj medzi tými, ktoré sa aspoň teoreticky nazývajú „ženy, ktoré sa priznávajú k Bohu“. Aký štandard a aká hanba!

Nahota a hanba.

Nahota patrila medzi prvé znaky, na základe ktorých človek zistil, že je hriešnik a prestúpil Boží zákon (1.Moj. 3:7), preto sa ponáhlal pokryť hanbu svojej nahoty figovými listami. Tu je potrebné si všimnúť, že Boh spôsobil, aby sa nahota stala znamením ľudského hriechu a bol s ňou spojený

pocit hanby. Písmo na niekoľkých miestach spája tieto dve veci – hanbu a nahotu (Iz. 47:3; Náhum 3:5; Zj. 3:18), a preto je to u mnohých, ktorí vidia nahotu prejavujúcu sa takýmto spôsobom ženského odievania spojené s pocitom urážky a hanby! Od čias Édenu mala byť ľudská nahota znamením ľudského hriechu a jeho hanby. Len Boh mohol zodpovedajúcim spôsobom zakryť nahotu človeka a v čase, keď bol ešte v raji, to aj urobil: „A Hospodin Boh učinil Adamovi a jeho žene odev z kože a odial ich.“ (1.Moj. 3:21). Slovo „odial“ v sebe nesie myšlienku o niečom ovinutom vôkol ako prikrývka, to jest o rúchu. Človek nemal nič, čo by si „omotal“ vôkol seba, len obmedzený úkryt figového lístia. Takáto nahota jeho hanby bola vystavená Božím očiam a spôsobovala človeku strach pred Bohom a Jeho prítomnosťou. No Boh úplne prikryl nahotu Adama a Evy odevom z kože.

Odev, ktorý vyhovel Božím štandardom.

Pôvod slova „odev“ (v pôvodnom preklade „plášť“) je odvodený z koreňa, ktorý má význam prikryť. Takto je myšlienka, že ich nahota bola prikrytá, ešte umocnená podstatným menom „odev“ a slo-

vesom „odial“. Boh ich neodial čiastočne – obmedzene. Odial ich natoľko dostatočne, aby vyhovovali Jeho vlastným štandardom slušnosti a svätosti, tak aby sa mohli ukázať pred Ním bez toho, aby ich odmietol. Tiež musíme vidieť, že odev, ktorý Boh pre nich pripravil, bol z kože. To je nádherný obraz toho rúcha spravodlivosti, ktorým budú jedného dňa odiať tí, ktorí učinili pokánie a uverili v Krista (porovnaj Izaiáša 61:10), aby ich duchovná nahota bola prikrytá. Keď sme sa obrátili a boli odiať do z milosti udelennej spravodlivosti, bolo naše hriešne postavenie čiastočne pokryté alebo sme úplne a celkom pokrytí tak, že „hanba našej nahoty“ je naveky skrytá pred Božím okom? Nech je to duchovné odiatie vzorom pre naše veriace sestry, aby sa aj dnes príslušným spôsobom zahalovali takým odevom, ktorý je v súlade s ich postavením ako „žien, ktoré sa priznávajú k Bohu“!

Zdôrazňujeme, že keď Boh prikryl a odial hriešneho Adama a jeho ženu Evu, neodial ich len čiastočne a nenechal ich spoločne nahých, aby to v nich spôsobilo neodbytné pocity hanby – prikryl ich úplne! Môžeme si snáď v 1.Moj. 3 čítať záznam o tom, ako Boh prikryl hriešnu nahotu človeka a získať z toho

Boh ich neodial čiastočne. Odial ich natoľko, aby vyhovovali Jeho štandardom svätosti.

dojem, že Eva odišla v nakrátko podstrihnutom odevu, mala nahé ramená, bedrá vystavené pohľadom a odhalené stehná? Niektoré z týchto vecí však môžeme pravidelne vidieť na ženách, „ktoré sa priznávajú k Bohu“ v tomto našom 21. storočí. Nie je to však Boží spôsob, ani spôsob podriaďujúcej sa, svätej a slušnej veriacej ženy.

Čo Boh zakryl.

Je preto jasné, aký cieľ sledoval Boh odievaním človeka – považuje nahotu za odpornú. Preto je nadovšetko dôležité, aby veriace ženy neposúvali hranicu slušnosti neprestajne ďalej tým, že budú čoraz viac odvážne vystavovať svoje telá neslušným štýlom a módam. „Ženy, ktoré sa priznávajú k Bohu“ nie sú móдне modelky alebo experimentujúce návrhárky svetovej módy, ktoré sledujú najnovšie trendy. Sú to

krvou umyté hriešnice, ktoré krstom vyznali, že sú mŕtve svetu i všetkým jeho bezbožným žiadostiam a štýlom. Z toho plynie jasné ponaučenie: čo Boh odial nech moderná veriaca žena neodkrýva!

Prázdna chvála a ozdoby.

Text v 1. Tim. 2:9–10 tiež vystríha veriacu ženu pred prázdnu chválou a drahým odevom. Ďalej odrádza od perlových ozdôb. Ozdobou, ktorá je podmienkou klaňania sa Bohu v Duchu a pravde je slušnosť a jednoduchosť odievania. Musíme mať neprestajne na mysli, že príčinou, prečo sme prišli do Božieho domu, je klaňať sa Bohu a pripomínať si Jeho Syna. Neprišli sme, aby sme sa zúčastňovali móďnej zábavy alebo banketu, kde sa vyžadujú perly alebo drahé rúcha. Neprichádzame preto, aby nás ľudia videli, ale aby sme

sa ukázali pred živým Bohom. K tomu, aby veriaca žena pokorne vstúpila do Svätyne svätých cez oponu, a pristúpila s pravdivým srdcom a v plnej istote viery, nepotrebuje trblietavé náušnice, alebo líčidlo a púder. Nosnou myšlienkou tejto časti, ktorú apoštol Pavel zvlášť zdôrazňuje je, aby sme sa vyhýbali zameriavaniu pozornosti na seba predvádzaním svojho tela alebo chváleníu sa svojim drahým rúchom. Ako už bolo zdôraznené: „Vonkajšie predvádzanie ženského odevu je tak často zrkadlom jej mysle. Čo si oblieka a ako sa odieva ukazuje jej vnútorný postoj a duchovný stav.“ Pavel uzatvára svoju výzvu slovami „ženám, ktoré sa priznávajú k Bohu“ pripomína, že existujú aj lepšie ozdoby ako zlato, striebro, perly alebo drahé rúcho, ktorými by sa mali ozdobovať – a to sú dobré skutky.

Biblia

Často počúvame otázky: „Je Biblia Božie Slovo? Môžeme si byť istí, že Biblia pochádza priamo od Boha a že On je jej autorom?“

Takéto otázky sú životne dôležité pre vieru raz danú svätým. Na Božom „vdýchnutí“ a absolútnej autorite vzácneho Božieho Slova od samého počiatku až po jeho koniec je založená naša nádej v časnosti i vo večnosti. Ak sa odvrátíme od ľudských myšlienok k svedectvu Boha v súvislosti s autorstvom celého Svätého Písma, dospejeme k istote, že Božie Slovo je od počiatku až po koniec jedinečnou autoritou a pravdivým zjavením.

Vyhlásenie: „Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti.“ (2.Tim. 3:16) jasne svedčí o autorstve a božskom nadchnutí celého Písma.

Slová „vdýchnuté Bohom“ sú v gréckom jazyku predstavované jedným slovom. Ide o slovo: „Theopnustos“, čo v preklade znamená: „Boh vdýchol“. Tu je pôvod autorstva Svätých Písem. Táto vzácna pravda bola vždy súčasťou svedectva časopisu Slovo Pravdy.

Dva stromy

Jakub Rybár

Pýta sa dedko svojho vnúčika na zimnej prechádzke po zasneženom poli: „Vidíš tie dva stromy na tej lúke? Čo myslíš aký je medzi nimi rozdiel?“ Vnúčik sa pozrie smerom, kam mu ukazuje dedko a odpovie: „Žiaden rozdiel. Oba sú suché a zasnežené.“ Dedko sa usmeje a odpovie: „Na prvý pohľad sa to tak zdá, ale uvidíš na jar, či stále budú rovnaké.“ Na jar, po niekoľkých mesiacoch, znovu idú dedko s vnúčikom po lúke a dedko mu ukáže na tie isté dva stromy. Jeden je taký istý ako v zime - suchý a bez lístia. Ale druhý strom sa celý zelená od lístia, ktoré po zime na ňom vyrástlo. Dedko vysvetľuje vnúčikovi: „V zime boli obidva stromy na pohľad rovnaké, ale teraz na jar sa ukázalo, v ktorom z nich je život. Ten suchý sa nemohol ani na jar rozzeleniť, lebo v ňom neprúdi voda - je mŕtvy. Ale ten druhý má v sebe vodu, ktorá sa rozprúdila do celého stromu a vyrástli listy a neskôr vyrastú kvietky a aj ovocie. To svedčí o tom, že má v sebe život.“

Svedectvo, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi, máme napísané v Božom Slove: „A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život, a ten život je v jeho Synovi. Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života.“ (1.Jána 5:11,12)

Pán Boh nám dáva rôzne príklady z prírody, aby sme pochopili podstatu duchovných vecí. Spomínané dva stromy neboli rovnaké, aj keď navonok sa tak zdalo. Rozdiel bol v ich vnútri. V jednom prúdila voda dávajúca život a druhý bol suchý, bez vody - mŕtvy. Pán Ježiš je jediným zdrojom duchovného života (večného života). Človek, ktorý nemá život, je mŕtvy. Keď niekto nemá duchovný život, je duchovne mŕtvy - mŕtvy pre Boha. Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých (Mat. 22:32). A preto každý, kto nemá život nikdy nemôže byť s Bohom vo večnom živote, ale bude

odlúčený od Boha vo večnej smrti, večnom hneve Božom, vo večnom odsúdení a trápení duše.

Každý, kto sa rozhodne prijať Pána Ježiša ako jediný zdroj večného Božieho života pre dušu človeka, pocíti moc tohto života vo svojom srdci. Tá moc života očistí jeho srdce od každého hriechu. A sám Pán Ježiš sa postará, aby sa veriaci človek rozzelenal na slávu Božiu. Aj keby sme na čas duchovne zaspali a vzdialili sa od nášho Pána, On nás vo svojej láske a milosti znovu priťahne k sebe a zobudí. Tak ako na strom prišiel zimný spánok a jeho zeleň sa navonok stratila, keď prišla jar znovu sa prejavil ten život, ktorý bol vždycky, aj počas krutej zimy vo vnútri stromu.

Pán Ježiš je zdrojom večného života, ktorý nie je možné stratiť. Keď raz človek uverí, je na veky spasený - ten život zostáva v ňom stále.

Evanjelista Ján píše: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.“ (Jána3:36).

Veríš v Božieho Syna, Pána Ježiša Krista? Veríš, že On zomrel na kríži za tvoje hriechy? Len takáto viera môže zachrániť a dať večný život. Božie Slovo hovorí jasne, že kto neverí v Syna Božieho, bude odsúdený. „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený“ (Skutky 16:31).

Jotamovo podobenstvo (4)

T. Ratcliffe, Wimborne

VINIČ (VITIS VINIFERA)

(SUDCOV 9:1–24)

Boh si vybral vinič a jeho plody, aby znázorňovali Izrael, pretože On túžil, aby národ, na ktorý zameral Svoju lásku, sa Ho držal a dostával všetko svoje svetlo, múdrosť, silu, potreby a radosť od Neho. To, čo Jakob zažil pri Peniel, je aj pre nás dnes cenným ponaučením. Jakob sa privinul k svojmu Bohu a povedal: „Nepustím ťa, len ak ma požehnáš.“ Boh Jakobovi povedal: „Nebude sa tvoje meno nazývať iba Jakob, ale aj Izrael? Lebo si sa kniežatsky boril s Bohom i s ľuďmi a premohol si.“ (1.Moj. 32:26, 28). Od toho dňa Jakob kríval vo svojom bedre, lebo sa ho tam Boh dotkol, aby tak potvrdil, že odteraz až do konca jeho života bude na ňom závislým mužom. Áno Jakob zvíťazil vďaka tomu, že sa pridržal svojho Boha.

Keď sa dni jeho pútnictva blížili ku koncu, Boží Duch o ňom zaznamenal predivné a jedinečné slová pocty: „Vierou Jakob zomierajúc požehnal každého zo synov Jozefových a poklonil sa na vrch svojej palice.“ (Žid. 11:21). Čím bližšie chodíme s Bohom, tým viac sa stávame závislými na ňom. Učíme sa ľnúť k Nemu, aby bol našou oporou, očakávame Jeho vedenie, i to, aby sme zostávali v obecenstve s Ním deň čo deň. Takýmto ovocím našich životov je oslávený Otec (Jána 15:8).

Boh chcel stáť ako jeden veľký stĺp, ktorý poskytuje svojmu vyvolenému viniču oporu a moc. Boh vedel, že vinič nebude nikdy schopný byť oporou samému sebe a prinášať ovocie ak zostane v Egypte. Preto vyviedol Svoj vinič von, smerom hore z Egypta. On ho zasadil, a vinič zapustil hlboké korene tak, že naplnil zem (Žalm 80: 8–9). Keď Boh vysadil Svoj vinič vo Svojej záhrade, urobil to preto, že mal na zreteli zvláštny cieľ – aby bol na zemi ľud, ktorý bude milovať, nasledovať a klaňať sa Jemu, a tým spôsobovať Božiemu srdcu radosť. Boh očakával od viniča, ktorý zasadil, že bude prinášať dobré ovocie a sladké víno. Avšak beda, pre neposlušnosť a modlárstvo sa Izrael rýchlo stal

„bujným viničom, ktorý nesie ovocie rovné sebe“. (Hoz. 10:1) Tento národ sa vzdialil od božej opory, ktorú On pripravil v samom Sebe, a rozhodol sa šplhať medzi stromami lesa – pohanskými národmi sveta. Vinič sa k nim, hľadá u nich oporu a klania sa ich bohom. Tento národ sa odvracal od svojho vznešeného povolania a prinášal Bohu svojho spasenia len kyslé hrozná a víno, ktoré sa nedalo piť. „Rodil plané nedozrelky“ (Iz. 5:2). Ovocím kedysi obľúbeného viniča boli kyslé nedozrelky, takže „synom strípili zuby“ (Jer. 31:29).

Veľká väčšina stromov a kríkov má viac ako len jednu príjemnú a užitočnú vlastnosť, medzi ktoré patrí napríklad okrasný tvar, kvety, ovocie, tieň lístia a v neposlednom rade aj drevo. Na rozdiel od nich vinič vôbec nemá súmerný tvar, jeho kvety sú zelenej farby, ktorá neupúta oko, lístie sa v žiadnom čase nevyznačuje výnimočnou krásou, a jeho drevo nemá žiadnu úžitkovú hodnotu. Drevo viniča dokonca horí tak rýchlo, že vytvorí iba veľmi málo tepla. Boh od Izraela neočakával, že bude, alebo vykoná niečo ohromné. Stačilo by, aby bol verný

Jeho slovu a tým spôsobom pôsobil radosť Jeho srdcu. Vinič však má jednu veľmi zvláštnu vlastnosť: z jeho ovocia máme „vinnu šťavu, ktorá obveseľuje i Boha i ľudí“ (Sud. 9:13). Boh aj dnes hľadá také srdcia, ktorých láska bude húževnato ľnúť k Nemu; aby sa Ho letorasty nedržali iba pre oporu, ale aby zostávali v Kristovi a čerpali všetku duchovnú výživu z koreňa a kmeňa viniča, ktorým je sám Kristus, prameň všetkého dobrého. Len vtedy budeme prinášať taký druh ovocia, ktorý bude Božiemu srdcu prinášať radosť.

V Evanjeliu Jána 15:1 Pán hovorí: „Ja som ten pravý vinič“. Toto podobenstvo nám v porovnaní s učením Starého Zákona, kde bol Izrael ako národ zobrazovaný ako vinič, predstavuje úplne nový koncept. Keď si Boh vybral Izrael, aby bol Jeho vyvoleným viničom, On mu ponúkol, že ho bude živiť ovocím zeme; zeme, ktorá oplýva mliekom

Pán si nás vyvolil, aby sme prinášali ovocie na Božiu slávu a aby naše ovocie zostávalo.

a medom. Namiesto jednotlivcov bol blahoslavený národ ako celok. Pokiaľ išlo o priamy Boží súd, jednal s týmto národom ako s celkom; kňaz jednal samostatne s jednotlivcami. Predovšetkým pri tomto národe Boh očakával sladké ovocie vznešeného viniča. Božie jednanie s týmto národom záviselo práve na jeho celkovom svedectve. Ba čo viac, Izrael bol ako jeden organizmus s kolektívnou zodpovednosťou pred Bohom. Príkladom toho je aj príbeh Achanovho hriechu, ako je zaznamenaný v knihe Jozuu. Jeden človek tajne a bolestne zhršil, ale Boh dovolil, aby trpel celý národ pod rukou mužov z mesta Haj. Hospodin povedal Jozuovi: „Izrael zhršil aj prestúpili moju zmluvu, ktorú som im prikázal zachovávať.“ (Joz. 7:11). Potom tu bola udalosť, kedy Dávid nerozumne spočítal Izraelský ľud (2.Sam. 24). Spočítanie ľudu bolo zvláštnou príležitosťou k tomu, aby si uvedomili, že tento národ patrí Hospodinovi; táto skutočnosť bola potvrdená vyberaním „peňazí vykúpenia“ (2.Moj. 30:11–16). Dávidov skutok bol trúfalý; keďže nevybral peniaze vykúpenia, viedlo to k chybnému úsudku, že ľud patrí jemu a môže si s ním robiť, čo chce. Boží súd za Dávidovo bláznovstvo padol na ľud (2.Sam. 24:15). V učení o „pravom viniči“ v Jána 15 je každý jednotlivý veriaci pripodobnený letorastu na viniči, pričom sa vinár zaoberá každým letorastom samostatne. Prvých osem veršov Jána 15 nehovorí o našom spasení skrze pokánie a vieru v Krista, ani sa netýkajú Božej zvrchovanej milosti voči hriešnikovi, ani nesúvisia s našou bezpečnosťou v Kristovi, a už vôbec nie s Cirkvou a jej svedectvom na zemi. Tieto verše potvrdzujú najdôležitejšiu pravdu, že Pán Ježiš, „pravý vinič“, koreň a kmeň, je jediným prameňom života a jediným kanálom, ktorým prúdi výživa, skrze ktorý môžu svätí prinášať ovocie Bohu. Ovocie hovorí predovšetkým o tom v našom živote, čo je prirodzeným výsledkom nášho zostávania v obecnstve s Pánom deň čo deň.

Keď sme po prvýkrát podriadili svoje duše v pokánie Bohu a vierou sa spoľahli na Pána Ježiša Krista, bolo to ovocie pre Boha. Ako pokračujeme vo svojom kresťanskom živote, vinár odstraňuje prázdne výhonky z našich životov, ktoré by boli prekážkou neseniu ovocia, aby sme niesli „mnoho ovocia“. Trvalou skúškou učeníctva je: „Tým je

oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi.“ (Jána 15:8). Vinár bude počas obdobia rastu viniča odstraňovať letorasty, aby zaistil, že všetka dobrota z koreňa sa využije na vývoj ovocia. Tak je to aj s nami, náš Otec bude nepretržite čistiť tie výhonky našich životov, ktoré bránia vytváraniu ovocia pre Boha. Na konci tohto obdobia budú tie letorasty, ktoré priniesli ovocie, očistené, aby bola zaistená nová úroda v nasledujúcom roku. Počas jedného roka plodného života okúsi veriaci človek mnoho takých čistiacich zážitkov. „Môj synu, nepohŕdaj káznou Pánovou ani neumdlievaj, keď si ním káraný!? Lebo koho Pán miluje, toho káznou a švihá.“ (Žid. 12:5–6) „Káznosť... pokojným ovocím spravodlivosti odpláca tým, ktorí ním boli vycvičení.“ (Žid. 12:11)

**Ako pokračujeme vo svojom
kresťanskom živote, vinár odstraňuje
prázdne výhonky z našich životov.**

Žiadnemu z nás, ktorí sme „v Kristovi“, nehrozí absolútne žiadne riziko, že by mohol byť naveky stratený (Jána 10:28–29). Ale ak my, hoci sme v Kristovi, neprinášame Bohu ovocie, môžeme byť odstránení ako neplodný letorast z oblasti služby a svedectva. To, že Boh jednal so svätými v Korinte z pozície vládcu a moci (1.Kor. 11:30), potvrdzuje všeobecný princíp používaný vinárom voči letorastu na viniči, ktorý neprináša ovocie (Jána 15:2). Na rozdiel od toho máme v Jána 15:6 popis jednotlivca, ktorý nie je „na viniči“, inými slovami „nie je v Kristovi“, a preto „nie je jeho“ (Rim. 8:9). Pán nám chce pripomenúť, že aj medzi takzvaným kresťanstvom sa nachádzajú tí, ktorí sa nenarodili z Boha. Podobne ako Judáš Iškariotský aj mnohí iní predstierajú, že nasledujú Krista, ale len podľa mena. V ten deň, ktorý sa blíži, povie Pán všetkým, ktorí nemajú podiel na tom živote, ktorý je „skrytý s Kristom v Bohu“ (Kol. 3:3): „Nepoznám vás.“ (Mat. 25:12) Pán si nás vyvolil, aby sme prinášali ovocie na Božiu slávu a aby naše ovocie zostávalo (Jána 15:16). Kiežby sme denne hľadali Pánovu pomoc „žeby sme chodili hodne Pána, aby sme sa mu vo všetkom ľúbili nesúc ovocie v každom skutku dobrom a rástli v známosť Boha.“ (Kol. 1:10)

Základy (10)

W. S. Stevely, Ayr

ON JE HLAVOU TELA

Pánovi Ježišovi patrí úplná autorita nad celým stvorením. Keďže je jeho Stvoriteľ i udržiavateľ, a tiež preto, že je jednoznačne stvorené pre Neho, je prvorodený všetkého stvorenia (Kol. 1:15). Rovnaké postavenie má aj pokiaľ ide o cirkev. Skrze krv Jeho kríža ju priviedol k existencii, udržiava ju, a nakoniec je pre Neho práve tým, čím je nevesta pre manžela (Efež. 5:23, 25–27). Medzi obrazy, ktoré sa používajú na opis vzťahu medzi Kristom a cirkvou, patrí nielen obraz nevesty, ale aj tela (Efež. 4:16). Spasenie vytvára večné spojenie s Kristom a tak sa stávame údmi Jeho tela. Sme s Ním spojení takým spôsobom, akým sú naše údy spojené s naším vlastným telom. Toto podobenstvo sa používa práve na to, aby bolo zdôraznené, že náš duchovný život je v Ňom a On ho aj spravuje. Každý veriaci od času Letníc až po vychvátenie je údom tohto organického celku.

V tejto chvíli sú už mnohí z tých, ktorí uverili, v nebi (2.Kor. 5:8). Apoštolovia a ich nasledovníci odišli pred „nami ktorí sme živí ponechaní“. Príde čas, kedy tam budeme aj my všetci s Ním (1.Tes. 4:15–17). To zdôrazňuje aj obraz Nevesty v liste Efežanom 5: „Kristus miloval cirkev a vydal sám Seba za ňu... aby si ju postavil pred seba... nemajúcu škvrny“ (v.25–27).

V tomto krátkom článku používame slovo „cirkev“ z toho dôvodu, aby ho bolo možné

ľahko stotožniť s použitými citátmi Písma. Jasne si uvedomujeme, že slovo „zbor“ by bolo lepším prekladom pôvodného výrazu, aj keď by to čitateľovi, ktorý nepozná Písmo, nemuselo byť hneď jasné. V rovnakom význame sa toto slovo používa aj na dav ľudí, ktorý sa vzbúril v Efeze (Sk. 19:28–41). To pohanské zhromaždenie sa zišlo v mene bohyně Diany. V tomto zmysle išlo o „zhromaždenie“ (v.32). Mestský úradník apeloval na to, aby sa táto záležitosť vyriešila v „zákonitom zhromaždení“ (v.39), ktoré zvolajú v mene mesta. Zhromaždenie je teda spoločne zvolaná skupina ľudí. V tomto prípade bolo tým, čo ich zvolalo, meno alebo skôr osoba či autorita, ktorej meno je stredobodom zhromaždenia. My sme sa zhromaždili v mene Pána Ježiša.

Je nevyvrátiteľné, že iba On sám je tou Hlavou. Keďže je ten, ktorý vydal sám Seba, Hlavou, bude chovať a opatrovať Svoju nevestu a za to očakáva lásku, vernosť a poslušnosť. Keď bude konečne celá Cirkev spoločne v nebi, nebude možné, aby sa tam prejavil čo i len náznak akejkoľvek nedostatočnosti. Bude Mu navždy verná.

Zdrojom zmätku pri uvažovaní o Cirkvi je nedostatočné pochopenie rozdielu medzi ňou a národom Izrael. V tomto prípade má Boh s Izraelom jednoznačný a jedinečný zámer. V knihe proroka Daniela 9:23–27 opisuje

Gabriel prorokovi sedemdesiat týždňov a vysvetľuje, že hovoria o „tvojom ľude... a tvojom svätom meste“. Týkajú sa teda Izraelského národa a mesta Jeruzalem. Šesťdesiatdeväť „týždňov“ pominulo, Mesiáš bol vyťatý a mesto skazené; sedemdesiaty týždeň sa ešte len má začať. Počas tohto uplynulého obdobia dejín nebol Boh nečinný. Skôr je možné povedať, že pracoval na spasení mužov a žien, ako aj na ich pridávaní do Cirkvi. Keď sa začne posledný z tých sedemdesiatich týždňov, nebude sa už zameriavať na Cirkev, ale na ten istý národ a to isté mesto, ktoré boli predmetom prvých šesťdesiatich deviatich týždňov.

Aby sme sa vyhli akejkoľvek pochybnosti, musíme povedať, že Kristova obeť je základom nie len spasenia „údom tela Kristovho“, ale aj každého vykúpeného Izraelitu (vrátane Abraháma). V skutočnosti môže akékoľvek odpustenie jestvovať iba na základe smrti Krista. Je to jediná účinná obeť za hriechy. Je pravdou, že Kristus miloval Cirkev, ale (napriek protestom niektorých spomedzi nich) miloval aj Izrael. „Milujem vás, hovorí Hospodin.“ (Mal. 1:2) V každom prípade má Cirkev ako nevesta, pokiaľ ide o Jeho lásku, zvlášť (jedinečné) miesto.

Nedorozumenie týkajúce sa Izraela a Cirkvi, ako i učenie, že Izrael bol nahradený Cirkvou, pochádza z toho, že sa neberie ohľad na slová zaznamenané v

9. kapitole knihy proroka Daniele, a taktiež je v rozpore s 11. kapitolou listu Rimanom. Pavel jasne vyhlasuje, že „zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov“ a potom „bude celý Izrael spasený.“ (v.25–26). Pozvanie a dary udelené Bohom sú neodvolateľné.

Cirkev, ktorá je Jeho telom, sa tiež niekedy nazýva „Univerzálna Cirkev“, aby sa zdôraznilo, že zahŕňa všetkých veriacich z každého pokolenia odo dňa Letníc až po návrat Pána Ježiša pre Svoj ľud. Len vtedy budeme všetci spolu zhromaždení.

Je tiež pravdou, že Pán nechce, aby sme mali obecnosť jeden s druhým až vtedy, keď budeme v nebi. On očakáva, že sa budeme zhromažďovať spolu s inými veriacimi v miestnom zbore. Každý z nás by mal na sebe niesť obraz toho väčšieho celku, do ktorého patríme – Cirkvi, ktorá je Jeho telom a Jeho nevestou. Jeho vzťah ku každému jednotlivému miestnemu zboru odzrkadľuje Jeho vzťah k Univerzálny Cirkvi. Medzi iným toto znamená, že Pán je Hlavou každého jednotlivého zboru. Samotná skutočnosť, že je Hlavou, podobne ako je to aj pri iných pravdách, ktoré sa Ho týkajú, si vyžaduje jednoznačnú reakciu – poslušnosť a klaňanie sa.

Ján v 1. kapitole Zjavenia popisuje, že videl Krista prechádzať sa pomedzi svietniky a v nasledujúcich dvoch kapitolách zaznamenáva Jeho zvesť určenú každému spoločenstvu. Nech si človek vysvetľuje anjelov spomenutých v tejto časti Písma akýmkoľvek spôsobom, je jasné,

že v každom prípade sú všetky tieto odkazy určené „anjelovi zboru“. Nie sú dané archanjelovi, aby ich ďalej rozdeľoval rôznym cirkvám. Medzi Kristom a jednotlivými zbormi nie je žiadna cirkevná hierarchia. Žiadny archanjel, žiadny arcibiskup, žiadna skupina dozorcov zastupujúcich niekoľko zborov (alebo v prípade, o ktorom hovoríme, zastupujúcich sedem zborov v Ázii), nedostala moc delegovanú vzkrieseným Kristom, aby Ho zastupovala v niekoľkých zboroch.

Preto učíme o „autonómii miestneho zboru“. To znamená nezávislú zodpovednosť priamo voči Pánovi. Hoci sú dobré vzťahy s inými miestnymi zbormi drahocenné a je potrebné ich ďalej upevňovať, nikdy to nesmie byť na úkor autonómie. Miestny zbor, do ktorého patrím, môže súhlasiť alebo nesúhlasiť s rozhodnutiami alebo praxou iných, ale nemáme právo zasahovať do ich záležitostí, rovnako ako ani oni do našich. Také zbory nie sú vyzvané k tomu, aby nadviazali formálne styky jeden s druhým. Nejestvuje dôkaz o tom, že by Pavlova pripomienka „ani zbory Božie“ v 1.Kor. 11:16 naznačovala akékoľvek formálne zoskupovanie. Skôr je to potvrdenie, že aj v tej dobe bola podobná prax. Korintčania sú smutným príkladom začiatku odpadnutia, čo znamenalo, že sa od ostatných odlišovali vo vzťahu k Hlave a pokrývaní hláv žien. Nehrozil im za to žiadny trest okrem toho, že k nim príde samotný Pavel a bude sa zaoberať týmito i inými záležitosťami a pokarhá tých, ktorí arogantne odmietali jeho (Pavlove) učenie (4:19). Žiadna

skupina dozorcov, žiadny biskup nemal prísť a vyhodit' ich z formálneho spoločenstva zborov. Hoci sa niečo také môže stať a v niektorých denomináciách sa to aj deje, nie je to podľa Písma. Neexistuje spoločenstvo, formálna skupina zborov, ktorú by sme mohli popísať takým spôsobom, že len ona môže o sebe tvrdiť, že sa medzi nimi prechádza Pán. Týka sa to tak jednotlivcov, ako aj zborov. „Pán zná tých, ktorí sú Jeho.“ Len On sám môže pohnúť svietnikom (Zjav. 2:5).

Ak veriaci človek mení miesto svojho pôsobenia, je to vecou jeho svedomia, aby ako jednotlivec mal obecnosť s inými veriacimi a snažil sa o spoločné obecnosť. Rovnako sú zodpovední tí, ku ktorým taký človek prichádza s prosbou o prijatie, či s tým súhlasia alebo nie. Počas tohto procesu by sa mal nechať viesť dozorcami toho spoločenstva, z ktorého odchádza a má mať so sebou ich odporúčajúci list. Odporúčajúci list je v súlade s Písmom a je to tiež zdvorilý spôsob uistenia, že nebudem pôsobiť problémy tým, ktorí ma prijímajú medzi seba, ale budem im na úžitok. Odporúčajúci list na druhej strane nie je vstupenkou. Tí, ktorí takéhoto človeka prijímajú medzi seba, sa musia pred Pánom sami rozhodnúť, či to urobia a pamätať pri tom na ich zodpovednosť spomínanú Písmom: „prijímajte jeden druhého, ako aj Kristus prijal nás na slávu Božiu“.

To, že tento list nie je vstupenkou tiež znamená, že takýto list nie je potrebný v takom prípade, ak spoločenstvo navštívi im dobre známy človek.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (2)

David McAllister, Livingstone, Zambia

2. PODMIENKY SÚČASNEJ DOBY

Tí, ktorí popierajú pravdu o Tisícročnom kráľovstve tvrdia, že Cirkvi (v súčasnosti) patria Starozákonné zaslúbenia dané Izraelovi o zemskom požehnaní. Poobzerajme sa naokolo a posúdme, či to, čo teraz vidíme, sa zhoduje s týmto tvrdením.

Sú mnohé miesta, na ktoré by sme sa mohli obrátiť, ale zamerajme sa len na dve: jedno je v prvej knihe Biblie, a druhé v poslednej.

V 1.Moj. 12:1 hovorí Boh Abrahámovi, aby išiel do „zeme, ktorú mu ukáže“. V piatom verši prichádza do Kanaánu a Boh vraví, že „toto je zem“, ktorú spomínal. V 13. kapitole, 14.–15.

verši mu Boh hovorí, že zem ktorú vidí, dá jemu a jeho semenu naveky. To sa opakuje v 15:7. V 8.–21. verši Boh slávnostne potvrdil Svoju zmluvu a zdôraznil, že Abrahám môže s istotou vedieť, že „toto je zem“ (v.18), ktorú dostane. Navyiac vyznačil Boh aj hranice tejto zeme (v.18–21).

Ten kto popiera Tisícročné kráľovstvo tvrdí, že toto zaslúbenie sa nikdy doslovne nenaplní; že duchovné zaslúbenie dané Izraelu sa v súčasnosti naplnilo v Cirkvi. Je zrejmé, že v predchádzajúcich spomenutých citátoch Boh ukázal Abrahámovi konkrétnu zem, a jasne ju označuje slovami „toto je zem“, má presne stanovené hranice. Keď sa v 1.Moj. používa slovo „zem“, znamená jednoznačne určenú zem. Napríklad: v 15:13 Boh hovorí: „Tvoje semeno bude pohostínom v zemi, ktorá nebude patriť im“. To bol Egypt, a naplnilo sa to doslovne. Jozef (1.Moj. 50:24) nepochyboval o tom, že zem, ktorú Boh „prísahou zaslúbil Abrahámovi, Izákovi, Jakobovi“ bola jednoznačne zem Kanaánu, pretože hovorí, že ich tam Boh vyvedie. Rovnako je o tom presvedčený aj Mojžiš (2.Moj. 32:13).

Tí, ktorí Tisícročné kráľovstvo popierajú, sa snažia odporovať tým, že hovoria: áno, Starozákonní svätí verili, že to bola skutočná zem Kanán, ale vo svetle Nového Zákona môžeme vidieť, že to

bolo myslené, aby sa to vnímalo ako duchovné, v súčasnej dobe požehnanie Cirkvi.

Problémom tohto pohľadu je, že nikde, v Starom ani v Novom Zákone nie je ani najmenší dôkaz o tom, že by Božie slová Abrahámovi neboli myslené doslovne; nikde nie je toto zaslúbenie zrušené, alebo presunuté na Cirkev. Naopak, Písma Nového Zákona potvrdzujú a hovoria o skutočnej zemi Kanán. V Skutkoch 7:3–8 Štefan hovorí svojim žalobcom, že tá „zem“ (v.3) je „zem, v ktorej teraz vy bývate“ (v.4), a že to je zem, ktorú Boh slúbil Abrahámovi a jeho semenu (v.5). Už nemôže byť jasnejšie, že Nový

Zákon znovu potvrdzuje zaslúbenie o tejto zemi skutočným Abrahámovým potomkom. V Židom 11:9 sa hovorí, že Abrahám pohostínal „v zemi zaslúbenia“. To musela byť skutočná konkrétna zem. Postavenie tejto „zeme zaslúbenia“ sa teda nezmenilo a tie zaslúbenia, ktoré sa jej týkajú ešte čakajú na naplnenie.

Prejdime do 20. kapitoly Zjavenia. Tí ktorí popierajú Tisícročné kráľovstvo tvrdia, že táto časť Písma hovorí o prítomnosti; že 1000 rokmi je myslená súčasná doba; že zviazanie satana je jeho porážka na kríži; že „prvé vzkriesenie“ je to, čo človek prežíva, keď prijme spasenie; že veriaci v súčasnosti „kralujú“ s Kristom; a to bude pokračovať až dovtedy, kým nebudú mŕtvi spolu vzkriesení na konci sveta.

Teraz si rozoberme tento výklad a jeho hodnotu. Ihneď môžeme zistiť tri ohromné problémy:

(1) V Zjavení 20:2 sa píše, že satan bude zviazaný počas kralovania Krista. Význam toho sa spomína v 3. verši: „Aby viacej nezvodiť národy“. Pozrime sa vôkol seba a skúmame, či je možné toto vyhlásenie aplikovať aj na podmienky súčasnej doby vo svete. Je to úplne nevhodné. Písma, ktoré sa zaoberajú súčasnou dobou, kam patri

Zaslúbenie
o kralovaní
svätých s Kristom
sa v budúcnosti
ešte musia
naplniť.

napríklad 2. Kor. 4:3-4, jasne opisujú satana ako toho, ktorý oslepuje zmysly neveriacich a my (veriaci) nie sme odolní voči jeho útokom. Slová v 1. Pet. 5:8 „revúci lev“, ktorý „obchádza hľadajúc koho by zožral“ sotva môžu opisovať toho, ktorý je zviazaný a bez vplyvu! Pozrime sa tiež do Sk. 5:3; 2.Kor. 11:14; Ef. 2:2; 1.Tes. 2:18 a 2.Tim. 2:26 na dôkaz toho, že pôsobenie satana je úplne bežné. O tom svedčia aj titulky správ, ktoré potvrdzujú, aké účinné je satanove zvädzanie národov.

(2) V Zjavení 20:3, 7, 8 sa hovorí, že po tisíc rokoch bude satan na krátky čas rozviazaný a opäť bude zvädzať národy. Tí, ktorí popierajú Tisícročné kráľovstvo tvrdia, že súčasná doba bude trvať až do konca sveta, kedy budú všetci vzkriesení a súdení a začne večnosť. V tomto prípade by však nezostalo miesto pre niečo, čo by zodpovedalo prepusteniu satana. Ak je, ako to tvrdia, poviazanie satana jeho porážkou na kríži, vtedy by jeho prepustenie znamenalo zrušenie diela kríža. V schéme tých, ktorí popierajú Tisícročné kráľovstvo neexistuje žiadne vysvetlenie prepustenia satana.

(3) V Zjavení 20:4 sa uvádza, že mučeníci „ožili a kralovali s Kristom tisíc rokov“. Odporcovia Tisícročného kráľovstva tvrdia, že toto „vzkriesenie“ (v.5) sa týka dosiahnutia duchovného života, keď sa osoba zdôverí Kristovi. Ak je to skutočne tak, aký význam má potom 5. verš, ktorý hovorí, že „ostatní mŕtvi neožili, až sa dokoná tisíc rokov“? To nemôže mať duchovný význam, lebo títo ľudia nie sú spasení. Ak by boli úprimní, museli by uznať, že je to doslovné vzkriesenie. Dotyční udeľujú slovu „ožili“ na konci 4. verša a na začiatku 5. verša dva úplne rozdielne významy, napriek tomu, že z obsahu a jazyka je jasné, že tieto dva verše opisujú rozdielnu skúsenosť (t. j. doslovné vzkriesenie) dvoch odlišných skupín ľudí. Tento spôsob výkladu Tisícročného kráľovstva je násilným prispôbením jasného učenia tejto časti Písma.

Keď sa takto zaoberáme súčasnými podmienkami, musíme konštatovať, že toto učenie neznesie podrobnejšie skúmanie. Oboje, zaslúbenie o zemi i zaslúbenie o kralovaní svätých s Kristom sa v budúcnosti ešte musia naplniť.

V tejto úvahe sme mohli nahliadnuť do niektorých nedôsledností pri vysvetľovaní tohto učenia. V ďalšej úvahe sa pozrieme ďalej do dôslednosti Biblického výkladu.

Od tohto dňa...

Akú radosť musel cítiť ten malý zostatok, keď počul Haggeove slová! Ešte dôležitejšie je to, že poznali, že tieto slová skrze Svojho zvestovateľa hovoril Boh: „Od tohoto dňa požehnám.“ (Hag. 2:19). Predchádzajúci neúspech už viac nemal mať vplyv na smerovanie ich budúcnosti. Ak Mu budú oddaní celým srdcom, Boh ich požehná. Ak si Boží ľud stanoví Boží dom za prioritu (1:7-8), On požehná. Ak pochovávajú svoje výhovorky a skutočne vzkriesia svoju malú ochotu, Boh požehná.

Náš Boh je ešte stále ten istý a túži požehnať Svoj ľud. Ako jednotlivci - práhneme po Božom požehnaní. Ako rodiny - neprestajne potrebujeme múdrosť a milosrdenstvo z Jeho ruky. Ako zbory - nesmierne potrebujeme ten Boží dotyk pre obnovenie a oživenie. Evanjelium môže opäť rozkvitať aj v našich dňoch. Keď rozmyšľame globálne, musíme pôsobiť lokálne. Vaše srdce, váš dom a váš zbor sú tými miestami, kde sa má ceniť a byť vidieť požehnanie. Haggeovu výzvu je možné použiť aj v našom pokolení a dňoch: „Choďte hore... stavajte... a budem mať záľubu... a budem oslávený.“ (1:8). Motiváciou nebolo zaslúbené požehnanie. Boh hovoril o tom až neskôr. Motivujúcim faktorom bola Božia záľuba. Kiežby záľuba, ktorú On nachádza vo vernej službe, zapôsobila aj na nás! Kiežby Jeho zaslúbenie: „Od tohoto dňa vás požehnám“ povzbudilo aj nás! Kiežby sa aj pre nás nový rok stal čerstvým počiatkom uprednostňovania Boha!

Milí čitatelia, aj my potrebujeme Vaše modlitby k tomu, aby mohol tento časopis byť užitočný aj v nasledujúcom roku.

Elizeovo spoločenstvo (2. Kráľov 2)

J. Griffiths, Treorchy, Wales

ELIZEOVA PRÍPRAVA

Od Elizeovho povolania a poverenia uplynulo približne desať rokov. Do verejnej služby sa nezapojil ihneď v tej chvíli, kedy prijal Božie pozvanie. Na to, aby bol pripravený pre verejnú službu ešte musel uplynúť istý časový úsek. Tu si môžeme pripomenúť Mojžišových štyridsať rokov na púšti; desať rokov výcviku kňazov medzi dvadsiatym a tridsiatym rokom života; tridsať rokov Pána Ježiša, počas ktorých nebol verejne známy a pripravoval sa na tri a pol roka verejnej služby; Pavlove tri roky v Arábii.

Milí mladí veriaci, nevenujte pozornosť len Božiemu povolaniu, ale berte do úvahy aj

Skúsenosť, ktorú je možné získať v obecenstve v Božom zbore, je neoceniteľnou prípravou pre verejné svedectvo. Čas čakania nie je premárneným časom.

Boží kalendár. Skúsenosť, ktorú je možné získať v obecenstve v Božom zbore, je neoceniteľnou prípravou pre verejné (ako aj pre menej verejné) svedectvo. Čas čakania nie je premárneným časom.

V prípade Elizea potvrdil jeho povolanie Hospodinov sluha Eliáš. Iní prijali potvrdenie priamo z Písma a ďalších usmernili okolnosti, ktorými prechádzali. Sú aj takí, ktorým Božie povolanie potvrdili viaceré z týchto faktov.

ELIZEOVO PARTNERSTVO

Všimnite si Eliášove a Elizeove slová: „Zostaň tu, prosím“; „Neopustím ťa.“ (v.2,4,6). Pre Elizea bolo požehnaním, že mal v Eliášovi duchovného učiteľa. Rovnako bol Mojžiš veľkou pomocou pre mladého Jozuu; kňaz Jehojada bol neoceniteľný pre Joasa, ktorý sa stal jedným z Judských kráľov ešte ako chlapec; Pavel bol pravým duchovným otcom Timoteovi a Títovi. Pisateľ listu Židom vyhlasuje: „Pamätajte na svojich vodcov, ktorí vám hovorili slovo Božie.“ (Žid. 13:7). Mnohí sa môžu pozerat' späť a byť vďační starším, pracovníkom, misionárom a bohobojným sestrám, ktorí svojím príkladom, modlitbou a rozhovorom mali veľký vplyv na ich službu pre Pána. Jeden z príkladov, ktorý sa už dnes veľmi nepraktikuje, bol zvyk, aby starší muži brali so sebou mladších. Tí potom začínali kázať v zhromaždení tým, že vydávali svoje svedectvo, alebo sa pripojili krátkou službou.

ELIZEOV POKROK

Všimnite si sedem odkazov v 1.–11. verši. „Odišiel Eliáš s Elizeom“ (v.1); „A tak zišli dolu“ (v.2); „A tak prišli do“ (v.4); „A tak išli obidvaja spolu“ (v.6); „A oni dvaja stáli pri Jordáne“ (v.7); „A prešli obaja po suchu“ (v.8);

„Ako tak išli pozvoľna“ (v.11). Aj keď to bol čas, kedy ho ešte nikto nepoznal a iba sa pripravoval na verejnú službu, predsa sa vyznačoval obecenstvom a podporou. Tieto myšlienky tiež súvisia so slovami apoštola Pavla v liste Filipänom 1:5, 12 a 25.

Ich spoločné obecenstvo bolo pre oboch ziskom a požehnaním. Pre niektorých je ťažké spolupracovať so svojimi bratmi. Výsledkom toho je potom, že vo svojej osamelosti vyorávajú svoje vlastné brázdy. Že ide o obecenstvo, je zdôraznené použitím slova „so“. Podpora je vyjadrená použitím slov „z čoho“, „na čom“ a „cez čo“ a „na čom“ ešte raz. Boh očakával oboje, spoločenstvo i pokrok. Je možné aj u nás nájsť dôkaz duchovného vývoja? Nie je možné zostať v Božích veciach nehybne stáť. Buď ideme vpred alebo sa pohybujeme späť.

Všimnime si, že Elizeus začal ako sluha Eliášov, ale neskôr ho Božie Slovo opisuje ako sluhu Hospodinovo. Podobný princíp je pravdou aj pri Mojžišovi a Jozuovi. V knihe Jozuu 1:1 je „Jozua... sluha Mojžišov“, ale v 24:29 je „Jozua... služobník Hospodinov“. Z toho plynie jasné ponaučenie: začať nízko, a potom rásť.

ELIZEOV POHĽAD

To, že synovia prorokov pripomenuli Elizeovi nevyhnutný odchod Elizea opakovaním slov „Či vieš, že dnes vezme Hospodin tvojho pána sponad tvojej hlavy?“ (v.3,5), bolo prevrátené.

Keďže si títo dvaja služobníci boli blízki, nemali medzi sebou žiadne tajomstvá. Elizeus si uvedomoval, že sa blíži ten čas, kedy bude Eliáš vzatý zo zeme a reaguje na ich poznámky rázne: „Viem i ja, mlčte.“ (v.3,5). Uvažujem nad tým, čo vlastne Elizeus vnímal. Cítil sa snáď ako učeníci, keď bol ich požehnaný Pán a Majster vzatý hore do neba? Je isté, že tieto dve udalosti sú si podobné.

Elizeus mohol synov prorokov rázne odmietnuť, ale pokiaľ ide o Eliáša, z jeho pohľadu bol potrebný rozdielny prístup. Keď sa ich cesty rozchádzali, Elizeus sa Eliáša pridržiaval ako lepidlo, čo bolo vzdialené od odmietania. Vyjadruje svoju túžbu, žiadosť, ktorá bola takmer modlit-

bou, ako to neskôr zistíme.

ELIZEOV PODIEL

Elizeus si žiadal: „Nech je, prosím, dvojnásobný diel tvojho ducha na mne“ (v.9). V Starom Zákone patrilo dvojnásobný podiel prvorodenému synovi (5.Moj. 21:17). Elkána dal Anne „dvojnásobný diel“ preto, že ju miloval (1.Sam. 1:5). Job prijal od Hospodina dvojnásobný podiel: „... Hospodin pridal všetkého toho, čo mal Job, dvojnásobne.“ (Job 42:10). Izrael dostal od Pána dvojnásobne najmenej pri troch príležitostiach spomínaných prorokmi:

- „Že vzal z ruky Hospodinovej dvojnásobne za všetky svoje hriechy.“ (Iz. 40:2) Je to výnimočný súd, ktorý sa

týka Veľkého súženia.

- Dostane dvojnásobne „za svoju hanbu“ (Iz. 61:7). Je to večne trvajúca radosť, ktorá sa týka Tisícročného kráľovstva.
- Dostane dvojnásobok, pretože sa ho týkajú slová: „Dvojnásobne ti nahradím.“ (Zach. 9:12). Tu sa hovorí o jeho právomoci, teda v súvislosti so zemou.

Prvorodený mal, (pokiaľ ide o postavenie, moc a duchovné záležitosti), výsadné postavenie. V Novom Zákone má iba Kristus právo byť prvorodeným: „Ktorý je obrazom neviditeľného Boha, prvorodený všetkého stvorenstva.“ (Kol. 1:15) „A On je hlavou tela, cirkvi, ktorý je počiatkom, prvorodeným z mŕtvych, aby on bol vo všetkom prvý.“ (Kol. 1:18) Cirkev má prostredníctvom Neho rovnaké právo, ako to vyhlasuje list Židom: „Slávnostnému zhromaždeniu a k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach.“ (Žid. 12:23).

Elizeus chcel prevziať prorocký úrad po Eliášovi, ktorý ho uvoľnil. Jeho žiadosti je potrebné rozumieť v tom zmysle, že túžil byť medzi synmi prorokov výnimočným, v moci Svätého Ducha, ktorý by mu umožňoval naplniť jeho službu. Bola to duchovná túžba. Kiežby aj nám Boh daroval, aby sme mali duchovnú túžbu a žiadosť po tom, aby sme mohli slúžiť v moci Božieho Ducha! Kiežby sme boli označení za nádoby, ktoré si Majster vybral pre svoju službu a boli ako Elizeus ochotní zaplniť medzeru, ktorá vznikne vtedy, keď Pán povolá starších služobníkov do slávy!

ELIZEOV VÝKON

V súvislosti so skutkami (2:15):

„Duch Eliášov spočinul na Elizeovi.“ Synovia prorokov poznali a uznali prenesenie úradu a moci na Elizea. On bol Hospodinov vyvolený a vystrojený služobník. Odteraz ho ako takého aj uznávali.

V súvislosti s jeho slovami (3:12):

„U toho je slovo Hospodinovo.“ To bol názor judského kráľa Jozafata pri svedectve o Elizeovi, keď sa pripojil k silám izraelského kráľa v boji proti Moábovi.

V súvislosti s jeho chodením (4:9):

„Je to muž Boží... ktorý ustavične chodieval vedľa nás.“ To bol záver ženy Sunemänky, ktorá si všimla Elizeov charakter, keď pravidelne prechádzal povedľa jej domu.

Aké výstižné svedectvo! Je aj naše svedectvo také?!

ELIZEOVO ZASLÚBENIE

Aby bolo možné naplniť zaslúbenie vyliatia dvojnásobného dielu Eliášovho ducha na Elizea, bolo potrebné splniť jednu podmienku. Eliáš povedal: „... ak ma uvidíš, keď budem vzatý od teba, nech ti je tak.“

(v.10). Eliáš mohol iba ťažko sľúbiť Elizeovi takúto vec, keďže iba Boh mal právo dať dvojnásobný diel Ducha. Toto zaslúbenie sa malo naplniť iba vtedy, ak bude splnená podmienka, ktorou bol pohľad na Eliášovo vystúpenie do slávy. V tejto

súvislosti si môžeme spomenúť na zaslúbenie, ktoré dal Otec v súvislosti so zoslaním Ducha na apoštolov. Učeníci boli svedkami Kristovho vystúpenia a v 2. kapitole knihy Skutkov zoslaním Svätého Ducha zmocnení ku službe.

POZNÁMKA: „Dvojnásobný diel“ (2:9).

Niektorí pisatelia tvrdia, že dvojnásobný diel Ducha sa prejavoval v pomere divov, ktoré títo dvaja proroci vykonali nasledovne:

Eliáš – 8 divov (1. a 2. Kráľov)

- Zatvorenie nebies (1.Kráľ. 17:1)
- Rozmnoženie oleja (1.Kráľ. 17:10–16)
- Vzkriesenie syna vdovy (1.Kráľ. 17:17)
- Oheň z neba (1.Kráľ. 18:38)
- Dážď (1.Kráľ. 18:45)
- Zvrhnutie ohňa na päťdesiatich (2.Kráľ. 1:10)
- Zvrhnutie ohňa na päťdesiatich (2.Kráľ. 1:12)
- Prekročenie Jordánu (2.Kráľ. 2:7–8)

Elizeus – 16 divov (2.Kráľov)

- Rozdelenie Jordánu (2.Kráľ. 2:13–14)
- Uzdravenie vody (2.Kráľ. 2:19–22)
- Medvede z lesa (2.Kráľ. 2:23–24)
- Voda pre kráľov (2.Kráľ. 3:19–20)
- Olej pre vdovu (2.Kráľ. 4:1–6)
- Darovanie syna (2.Kráľ. 4:16–17)
- Vzkriesenie mŕtveho (2.Kráľ. 4:32)
- Uzdravenie kaše (2.Kráľ. 4:41)
- Rozmnoženie chleba (2.Kráľ. 4:42)
- Uzdravenie Námana (2.Kráľ. 5:1–14)
- Zasiahnutie Geháziho (2.Kráľ. 5:27)
- Vyplavenie železa (2.Kráľ. 6:1–7)
- Vrátenie zraku slepému (2.Kráľ. 6:15–17)
- Zasiahnutie slepotou (2.Kráľ. 6:18)
- Navrátenie zraku (2.Kráľ. 6:20)
- Div po jeho smrti (2.Kráľ. 13:21)

**„A kňazi... a celý Izrael, všetci išli po suchu, dokiaľ neprešiel cez Jordán celý národ.“
(Jozua 3:17)**

Po štyridsiatich rokoch strávených na púšti prišiel ľud k Jordánu práve v tom čase, keď bol rozvodnený. Mohol by snáď byť ešte horší čas na prechod cez Jordán? Boh im prikázal, aby čakali na brehu tri dni – je možné zhodnotiť túto situáciu a jednomyselne súhlasiť s tým, že prechod bol po ľudsky povedané, nemožný. Stretávate sa aj Vy s takýmito situáciami? Možno aj pred Vami chce Boh urobiť podobný „div“, ako pred Izraelitmi.

Vodcovstvo (4)

A. J. Higgins, Haddon Heights, NJ

NEHEMIÁŠ A ODDANOSŤ

Zabudnite na kurzy a semináre o vodcovstve. Ušetríte si peniaze a netrápte sa navštevovaním najnovších lekcí o účinnom riadení. Namiesto najnovšej knihy o tom, ako ovplyvniť iných, si radšej otvorte vo svojej Biblii knihu proroka Nehemiáša. Jej trinásť kapitol obsahuje krátky kurz účinného vodcovstva. Nenájdete v nich však presný návod, ktorý by obsahoval presný postup, ktorý by sa dal nasledovať krok za krokom. Márne by sme tam však hľadali rýchle smernice, ktoré motivujú alebo podnecujú spoločnosť. Jeho tajomstvo leží v inej oblasti, ktorá často nie je doceňovaná. Hoci bremeno tohto proroka ležalo v duchovnej oblasti – podobne ako je to aj u nás – princípy, ktoré využíval pri svojom vodcovstve sú použiteľné v akejkoľvek sfére zodpovednosti, už či v duchovnej alebo svetskej.

Jeho záujem o Boží ľud.

Nehemiášov príbeh začína jasným pohľadom na to, čo je nepostrádateľné, a to je skutočný záujem o ľud. Ten nie je možné sfaľšovať alebo predstierať. Ak sa o to niekto pokúsi, skôr či neskôr sa to ukáže. Nehemiáš niesol veľké bremeno za dobro ľudu a mesta. Robil to preto, že oboje patrilo Bohu a všetko to malo byť svedectvom o Bohu. Nezaujímal sa o Boží ľud preto, aby v ňom videl odraz svojho vodcovstva a boli na jeho chválu alebo pohanu. Rozhodne nebol takým vodcom.

Jeho motivácia bola taká veľká, že až plakal (1:4) a bol ochotný pre to obetovať všetko, čo zvyčajne robil, i svoje pohodlie. Postil sa a modlil (v.4–11), a bol ochotný využiť svoje postavenie ako odrazový mostík, aby pomohol Božiemu ľudu.

Prvou podmienkou účinného vodcovstva teda je skutočný záujem o Boží ľud a úcta voči Božiemu menu. Svoje záujmy, vlastné predstavy, smäd po moci – všetko toto začne rýchlo kvasiť pod horúčavou skúškou, ktoré prídu. Podobne je to aj s medom, ktorý nevydáva žiadnu vôňu, keď sa

vystaví ohňu, a preto nesmel byť súčasťou obilnej obete.

Bezúhonnosť jeho charakteru.

Niektó sa môže diviť, prečo sa v 7. kapitole knihy proroka Nehemiáša opakuje zoznam mien tých, ktorí prišli do Jeruzalema už v predchádzajúcich dňoch. Nehovorí to snáď o tom, že si Nehemiáš ctil a vážil prácu i obetavosť tých, ktorí tam prišli pred ním? Nie je tam ani jedna zmienka o odsudzovaní predchádzajúceho pokolenia za to, že je zodpovedné za vtedajšie podmienky. Namiesto toho sa úplne stotožnil s tými, ktorí sú zodpovední za prežívané utrpenie (1:6,7,10; 2:17).

Po jeho nevidanej obetavosti v paláci, opísanej v prvej kapitole, teraz nasleduje obetavý život medzi Božím ľuďom. Odmietá žiť z ľudu (5:14–18), pretože citlivo vníma jeho chudobu a ťažké podmienky, a tak sa postaral o svoje potreby i potreby iných. On nie je takým vodcom, ktorý by iba vydával rozkazy spoza zavretých dverí, a pritom by si vychutnával pohodlie a bezstarostnosť. On je uprostred ľudu a spolu s ním znáša ťažkosti (4:22–23). Akoby poznal rady, ktoré poskytne Peter budúcemu pokoleniu (1.Pet. 5:1–4). Je životne dôležité stotožniť sa s Božím ľuďom v ich skúškach a bremenách.

Nehemiáš si nielen cenil predchádzajúce pokolenie, ale navyše bol ochotný iným pripraviť miesta, kde by mohli byť užitoční. Nie je takým mužom, ktorý by sa usiloval zostať jediným vládcom. Chanani a Chananiáš s ním spolupracujú (kap. 7) a v 8. kapitole sa znova objavuje Ezdráš. Spomínajú sa aj kňazi, Leviti, strážcovia brán a iní, ktorí boli zodpovední za jednotlivé oblasti služby.

Jeho vplyv.

Len málo slov môže tak dobre charakterizovať jeho život, ako „vplyv“. Vplyv jeho nadšenia je

možné vidieť aj vtedy, keď napomína Židov pre zaobchádzanie s ich vlastnými bratmi (5:6–13), keď sa zaoberá problémom ohrozenia oddelenia (13:23–27), aj keď sa začal horlivo starať o Boží dom a úlohu kňazov, ktorá bola zanedbaná (13:1–14).

Jedná v úplnej oddanosti veci, ktorú mu Boh položil na srdce (2:12). Koná rozumne, nesnaží sa prebudiť ľud náhlymi pokusmi. Najprv je jeho vlastná duša prebudená zisteným stavom tohto mesta; až potom začína získavať iných na svoju stranu, aby mali na veci rovnaký názor, ako on. Znamením veľkého vodcu je, že dokáže pre svoju víziu strhnúť aj iných.

Jeho inteligencia.

Nehemiáš dokázal predvídať a vopred plánovať. Nekonal iba na základe toho, čo sa už stalo, ale videl dopredu. Mal videnie a sen – hoci od Boha – a pripravoval sa ho uskutočniť (2:5–8). Medzi jeho prácu patrilo aj poverovanie a určovanie, a na základe toho prideloval zodpovednosť iným.

Bol mužom, ktorý sa vyznačoval schopnosťou rozoznať charakter iných. Odhalil pokryectvo niektorých (6:10), falošnosť ďalších (6:1–2) a nehanebnosť mnohých (4:6–17), a napriek tomu ho to neodradilo. Vedel odhaliť, čo sa skrýva za slovami a vedel jednoznačne pomenovať veci pravými slovami.

Jeho predvídavosť a schopnosť nadhľadu súvisela s tým, že vedel spätne vyhodnotiť pred-

chádzajúce udalosti. Dokázal sa poučiť z minulosti. Prijal za svoje ponaučenia, ktoré ho minulosť mala naučiť. Niektorí povedali, že ak sa nenaučíme z ponaučení minulosti, budeme nútení zopakovať si ich. Nehemiáš sa z histórie svojho národa poučil a poznal jeho úpadok i príčiny.

Nehemiáš bol vodcom, ktorého nebolo ľahko znechutiť (2:22), odradiť (4:10), zviest' (6:1–4) alebo odstrašiť od jeho prác. Vízia, ktorá naplnila jeho oči i dušu ho preniesla cez a okolo každého možného nepriateľa – už či vonkajšieho alebo vnútorného. V tom bol zachovaný tým, čo je neoceniiteľné pre každého vodcu:

Jeho dôverný vzťah k Bohu.

On poznal Boha na modlitbe. Jeho kniha je na trinástich miestach prerušená modlitbou. Najdôležitejšie však je to, že na jedenástich z nich je schopný pozdvihnúť svoje srdce a povedať: „Môj Bože!“ V prvej kapitole sa naučil plakať; v druhej kapitole sa naučil čakať.

On poznal Boha uprostred problémov. V každom prípade sa na Boha obracia s prosbou o pomoc, vedenie alebo múdrosť. Podobne ako Mojžiš, „vracia sa k Bohu“ kedykoľvek je to potrebné. Nakoniec poznal Boha v súvislosti s cestou, po ktorej mal ísť. Tento oddaný muž sa úplne podriaďoval Božiemu usmerňovaniu a Jeho rozhodnutiam. Nič ho nepohlo z miesta a nič iné pre neho nemalo význam, iba dobro Božieho ľudu (2:10) a Božie svedectvo (2:17).

**„Veľký je Hospodin a veľmi chválený, a jeho veľkosť je nevystihnuteľná.“
(Žalm 145:3)**

My slúžime Bohu, ktorý je veľký, ďaleko nad naše pochopenie.

Jeho súdy – nevyspytateľné. (Rim. 11:33)

Jeho cesty – nevystihnuteľné. (Rim. 11:33)

Jeho láska – prevyšuje rozum. (Efež. 3:19)

Jeho pokoj – prevyšuje každý rozum. (Fil. 4:7)

Jeho radosť – nevysloviteľná. (1.Pet. 1:8)

A Jeho dar – nedá sa vypovedať. (2.Kor. 9:15)

Na moju pamiatku

C. Jones, Cardiff

V mnohých krajinách sveta sa veriaci zhromažďujú v prvý deň každého týždňa, na Pánov deň (Zjav. 1:10) v zhromaždení, ktoré je všeobecne známe ako „Lámanie chleba“ (Sk. 2:42) alebo „Pánova večera“ (1.Kor. 11:20). Veriaci sa klaňajú, chvália, ďakujú a oslavujú Boha za život, obetnú a zástupnú smrť, a príchod ich Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Vyvyšujú pred Bohom mnohé krásy, svätosť, vzácnosť, nádheru, slávu, výnimočnosť a dostatočnosť Jeho jednorodného, rozkošného a utešeného Syna. Veriaci vidia pred sebou chlieb a kalich s vínom. Tieto jednoduché symboly hovoria o tele Pána Ježiša Krista, obetovanom na kríži, a Jeho vyliatej krvi. Hoci sú tieto symboly jednoduché, predsa majú hlboký a presný význam, ktorému môže úplne rozumieť len Boh.

Počas Lámaní chleba sa veriaci nezaoberajú svojim vlastným požehnaním alebo potrebami, ale osobou, divmi a slávami svojho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista, ktorého sa snažia vyvyšovať, vyzdvihovať a predkladať Jeho Otcovi.

To čiňte

Pán prikázal veriacim, aby zachovávali len dve nariadenia (1.Kor. 11:2). *Krst* sa má vykonať len raz a týka sa jednotlivých veriacich, a *Lámanie chleba*

majú zachovávať všetci veriaci v obecnstve miestneho zboru, ktorí zostávajú vo viere a poslúchajú zjavenú Božiu vôľu vo svojich životoch. Tí, ktorí iba navštívili niektorý zbor, môžu tiež mať účasť na tomto zhromaždení. Apoštolovi Pavlovi udelil vyvýšený Pán rady týkajúce sa Lámania chleba (1.Kor. 11:23–34), a v Skutkoch 2:41–42 čítame, že „tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo dali sa pokrstiť... A zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách.“

Podľa Božieho príkazu sviatok Pesach mal Jeho vyvolený ľud, Izrael, zachovávať každý rok. Tento sviatok pripomínal vyslobodenie spomenutého národa zo smrti a z Egypta pod ochranou krvi bezvadného baránka (2.Moj. 12:3–28; 3.Moj. 23:4–8). Pesach bol výhľadom dopredu na smrť Pána Ježiša, ktorého krv bola preliata, aby mohli byť odpustené naše hriechy (Žid. 9:22). Pavel píše o veriacich, že sú vykúpení „drahocennou krvou bezvadného a nepoškrvného baránka.“ (1.Pet. 1:19).

Pán Ježiš si túžobne žiadal jesť posledný Pesach so Svojimi učeníkmi predtým, ako bude trpieť (Luk. 22:15), a keď sa zhromaždili v tej vrchnej dvora-

ne, aby zachovali sviatok Pesach, Pán Ježiš ustanovil nariadenie „Lámania chleba“. Stalo sa to „v tú istú noc, keď bol zradený“ Judášom Iškariotským (1.Kor. 11:23).

Keď Judáš opustil vrchnú dvoranu, aby Ho mohol zradiť (Jána 13:30), zostal Pán Ježiš sám s Jeho jedenástimi učeníkmi. Bol s tými, ktorých miloval

Počas Lámaní chleba sa veriaci nezaoberajú svojim vlastným požehnaním alebo potrebami, ale osobou, divmi a slávami svojho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

(Jána 13:1) a ktorí milovali Jeho. Chlieb a kalich na stole patrili medzi pokrmy podávané počas slávnosti Pesach. Pán „vzal chlieb a dobrorečiac a lámal a dával učeníkom a povedal: Vezmite, jedzte: toto je moje telo. Potom vzal kalich a poďakujúc dal im so slovami: Pite z neho všetci, lebo toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“ (Mat. 26:26–28).

Lámania chleba je prvým zhromaždením v Pánov deň, keď sa veriaci zhromaždia spolu, aby poslúchli Pánov príkaz „to čiňte na moju pamiatku“ (1.Kor. 11:24–25). Pavel čakal sedem dní v Troade, aby mohol byť pri Lámaní chleba v deň Pánov,

a „v prvý deň týždňa, keď sa učenici zišli lámať chlieb, Pavel im hovoril.“ (Sk. 20:7). Klaňanie, chvála a ďakovanie Bohu majú predchádzať službu konanú skrze moc Svätého Ducha a na slávu Bohu.

Chlieb je symbolom Pánovho tela, ktoré bolo obetované za nás, ale žiadna z Jeho kostí nebola zlámaná (1.Kor. 11:24; Jána 19:36). Chlieb tiež predstavuje Jeho telo, Cirkev. Vidíme to v 1.Kor. 10:16–17, kde sa kalich spomína skôr ako chlieb. To nám pripomína, že tí, ktorí dostali spasenie, v prvom rade museli

Pán Ježiš Kristus je stredobodom lámania chleba a my pôsobíme Bohu potešenie, keď sa podielame na Tom, v ktorom má večnú záľubu.

okúsiť vzácnu moc vyliatej krvi Pána Ježiša Krista (1.Jána 1:7), a až následne sa stali údmi Kristovho tela (Efež. 1:22–23). Jeden chlieb a kalich tiež vystihuje spojenie a vzťah veriacich s Pánom Ježišom i navzájom medzi nami. V 1.Kor. 11:25 čítame ako Pán hovorí: „Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi.“ O tejto novej zmluve hovorí prorok Jeremiáš 31:31–34 a jej podmienky sú stanovené v Židom 8:10–12. Všetci, ktorí sú spasení, majú podiel na požehnaniach novej zmluvy, ktorá bola potvrdená krvou Pána Ježiša Krista. Keď bude počas Tisícročného kráľovstva spasený celý Izrael, taktiež bude mať podiel na požehnaniach novej zmluvy.

Nech človek skúša sám seba

Schádzame sa v prvý deň týždňa a máme pred sebou chlieb a kalich vína s úmyslom mať účasť na rozlomenom chlebe a kalichu vína. Robíme to na pamiatku Pánovi a všetkému tomu, čím On je. Bratia a sestry by mali prichádzať ako sväté kňazstvo so srdcami plnými myšlienok, ktoré na ich mysle vložil Duch počas predchádzajúceho týždňa. Tak, ako sú vedení Svätým Duchom, bratia nahlas

a sestry v tichosti, predkladajú divy o Pánovi Jeho Otcovi, klaňajú sa, chvália, dobrorečia a ďakujú Bohu.

Ak sme si vedomí nevyznaného a neopusteného hriechu vo svojich životoch, vtedy sa pre nás Lámania chleba zvrhne na prázdnu formalitu. Božie Slovo nás vystríha, aby sme nebrali chlieb a kalich nehodne, lebo čítame: „Nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha.“ (1.Kor. 1:28). Nehovorí sa tam, že nemáme mať účasť na tých symboloch, ale máme vyznať, odsúdiť a opustiť poznaný hriech (1.Jána 1:9) predtým, ako prideme do zhromaždenia. Tak máme a môžeme mať účasť na chlebe a kalichu. Ak nebudeme súdiť sami seba, bude to mať vážne následky a môže na nás prísť trest alebo dokonca smrť (1.Kor.11:29–30).

Až kým nepríde

Lámanie chleba zvestuje svetu, anjelom a démonom, že Pán Ježiš prišiel, trpel, krvácal a zomrel, vstal z mŕtvych a znovu príde. Jedného dňa sa veriaci v poslušnosti Pánovi zhromaždia posledný raz, aby zachovali tento príkaz. Čítame: „Lebo kôľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ nepríde.“ (1.Kor. 11:26).

Pán Ježiš Kristus je stredobodom lámania chleba a my pôsobíme Bohu potešenie, keď sa podielame na Tom, v ktorom má večnú záľubu, v Jeho milovanom Synovi, ktorý miloval a oslávil Svojho Otca (Jána 14:31; 13:31), a ktorému bol „poslušný až po smrť, a to po smrť kríža“ (Fil. 2:8). Niekedy zistíme, že sa pri lámaní chleba zhromaždí viac veriacich ako v ktoromkoľvek inom zhromaždení zboru. Niečo asi nie je v poriadku v duchovnom živote veriacich, ak sa bez vážnej príčiny nezúčastňujú ostatných zhromaždení zboru v priebehu týždňa. Rovnako nie je zriedkavé, že lámanie chleba býva pre niektorých veriacich posledným zhromaždením, na ktorom sa zúčastnia predtým, ako úplne opustia zbor. Takých je potrebné vyhľadať a modliť sa za nich. Kiežby sme sa my, ktorí sa týždeň čo týždeň zhromažďujeme, aby sme poslúchli Pánov príkaz „to čiňte mne na pamiatku“, modlili sa, aby sme Ho z milosti mohli milovať, poslúchať a slúžiť Mu, a vytrvalo a verne zvestovali „Pánovu smrť, kým nepríde“.

SLOVO PRAVDY

„A anjel, ktorého som videl stáť na mori a na zemi, pozdvihol svoju pravú ruku k nebu a prisahal na živého na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom a zem a to, čo je na nej a more i to, čo je v ňom, že už viac nebude času.“ (Zjav. 10:56)

Čas sa skončí a potom nastane večnosť! Aký hrozný bude koniec tých, ktorí neprijali pozvanie Pána Ježiša. Poď k Pánovi Ježišovi ešte dnes. „Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa teraz deň spasenia.“ (2.Kor. 6:2)

ISSN 1451-1991